

M I C H A E L
CONNELLY

HOŘÍCÍ
POKOJ

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

M I C H A E L
CONNELLY

HOŘÍCÍ
POKOJ

2015

Copyright © 2014 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BURNING ROOM,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2014,
přeložil Jiří Kobělka
Jazyková redakce: Hana Pušová a Kateřina Žídková
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-115-9

*Pro detektiva Ricka Jacksona
S díky za Tvé služby Městu andělů
A doufám, že Ti ten druhý odchod do výslužby svědčí
Ať Ti to líta!*

KAPITOLA 1

Bosch měl pocit, že sleduje nějaký sadistický film. Corazonová se skláněla nad ocelovým stolem, ruce ve zkrvavených latexových rukavicích měla zabořené hluboko uvnitř prázdné dutiny břišní a pracovala tam s kleštěmi a nástrojem s dlouhou čepelí, kterému říkala „nůž na máslo“. Nebyla vysoká, a tak musela stát na špičkách, aby dosáhla nástroji až dolů. Jedním bokem se opírala o hranu pitevního stolu, aby měla větší páku.

Bosche na tomto hrůzostrašném výjevu nejvíc trápila skutečnost, že tělo na stole muselo tak dlouho trpět. Nohy už nemělo, jednu ruku mělo uříznutou v paži, a přestože byly jizvy staré, vypadaly syrově a zarudle. Ústa byla otevřená v tichém výkřiku a oči toho muže se dívaly vzhůru, jako by úpěnlivě prosily Boha o milost. Bosch hluboko v nitru věděl, že jakmile je člověk mrtvý, krutosti života se ho už nedotýkájí, ale přesto měl chuť vyhrknout: Čeho je moc, toho je příliš. Případně se zeptat: Kdy už to skončí? Copak smrt není vykopením?

MICHAEL CONNELLY

Neřekl však nic. Jen mlčky stál a sledoval proces, kterého se účastnil snad stokrát. Silnější než jeho rozhořčení a touha vyslovit se proti pokračování zvěrstev na Orlandu Mercedovi totiž byla nutnost získat kulku. A tu se Corazonová momentálně snažila vyprostit z páteře mrtvého muže.

Po chvíli Corazonová přesunula váhu na paty, aby si odpočinula. Zhluboka vydechla a její dech nakrátko zamlžil obličejový štít. Pohlédla na Bosche přes zapařený plast.

„Už tam skoro jsem,“ prohlásila. „A řeknu ti, že se zachovali správně, když se mu ji tehdy nesnažili vytáhnout. Museli by se mu úplně prořezat té-dvanáctkou.“

Bosch pouze přikývl; věděl, že patoložka mluví o hrudním obratli.

Corazonová se otočila ke stolu, na kterém měla rozložené nástroje.

„Potřebuju něco jiného,“ prohlásila.

Vložila nůž do nerezového dřezu, ve kterém puštěný kohoutek udržoval hladinu vody na úrovni přepadového otvoru. Přesunula se nalevo od dřezu, přejela rukou nad sbírkou sterilizovaných nástrojů a vybrala mezi nimi dlouhý a tenký sekáček. Vrátila se ke stolu a znovu se pustila do práce uvnitř otevřeného trupu. Veškeré orgány a střeva už byly vyňaté, zvážené a vložené do igelitových sáčků, takže z těla zůstala jen skořápka, z níž ke stropu trčela žebra. Corazonová se opět postavila na špičky, opřela se plnou váhou svého těla do sekáčku a konečně uvolnila kulku z páteře. Bosch slyšel, jak olovo zachrastilo uvnitř hrudního koše.

„Mám ji!“

Patoložka vytáhla ruce z dutiny, odložila sekáček a očistila kulku vodou z hadice napojené na pitevní stůl. Zvedla

HOŘÍCÍ POKOJ

kleště do vzduchu, aby si prohlédla úlovek, stiskla nohou tlačítko, jímž se zapínal rekordér, a nasadila profesionální tón.

„Z vnitřní strany obratle T-dvanáct byl vyňat projektil. Je v poškozeném stavu se silným zploštěním. Vyfotím ho, dám na něj parafu a pak ho předám zde přítomnému detektivu Hieronymu Boschovi z oddělení otevřených nevyřešených případů Losangeleského policejního sboru.“

Znovu stiskla nohou tlačítko a ukončila záznam. Usmála se na Bosche přes plexisklové hledí.

„Promiň, Harry, znáš mě: bazíruju na formalitách.“

„Myslel jsem si, že už ani nebudeš vědět, jak se jmenuju.“

Bosch a Corazonová prožili krátký milostný vztah, ale to bylo už dávno. Jen velmi málo lidí znalo detektivovo celé pravé jméno.

„Jasně že to vím,“ řekla Corazonová naoko pohoršeně.

Z Teresy Corazonové vyzářovala jakási pokora, kterou u ní Bosch v minulosti nezaznamenal. Byla to kariéristka, jež nakonec dosáhla vytoužené mety – postu hlavní soudní patoložky včetně a veškerých požitků spojených s touto funkcí, mimo jiné i vlastního pořadu v televizi zaměřené na reality show. Jakmile však člověk vystoupá na vrchol nějakého veřejného úřadu, zákonitě se stane politikem a ti se mohou znelíbit. Teresa nakonec zažila tvrdý pád a dnes stála zase na začátku: byla zástupkyní soudního patologa a měla stejné pracovní vytížení jako kterýkoliv jiný kolega. Aspoň že jí nechali vlastní pitevní sál. Zatím.

Odesla kulku k pracovnímu stolu, kde ji vyfotografovala a označila permanentním černým fixem. Bosch už měl připravený malý igelitový sáček na důkazy a ona mu do něj kulku vhodila. Sáček nakonec parafoval i Bosch, což byl při

MICHAEL CONNELLY

manipulaci s důkazy běžný postup. Prohlédl si zdeformovaný projektil. Navzdory poškození se domníval, že je to kulka ráže 308, což znamenalo, že byla vystřelena z pušky. Pokud se nemýlil, pak by šlo o důležitou novou informaci ve vyšetřování.

„Zůstaneš do konce pitvy, nebo už máš, cos chtěl?“

Corazonová se zeptala takovým tónem, jako by mezi nimi ještě pořád něco bylo. Bosch zvedl důkazní sáček.

„Asi bych už s tím měl běžet. Tenhle případ sleduje spousta očí.“

„No tak jo. Dodělám to tu sama. Kam se vlastně poděla tvoje parťačka? Copak nebyla v hale s tebou?“

„Musela si zavolat.“

„Aha, já už myslela, že nás chce nechat o samotě. Řekls jí o nás?“

Usmála se, významně zamrkala a Bosch rozpačitě uhnul pohledem.

„Ne, Tereso. Víš, že se o takových věcech nebavím.“

Přikývla.

„Nikdy ses o nich nebavil. Jsi chlap, který si svá tajemství nechává pro sebe.“

Bosch se na ni podíval.

„Snažím se,“ řekl. „A navíc je to už dávno.“

„A plamínek vyhasl, vid?“

Bosch se vrátil k tématu.

„Hele, k věci: nevidíš tady nic, co by se lišilo od zprávy z nemocnice?“

Corazonová zavrtěla hlavou. Také ona už byla opět ponořená do práce.

„Ne, všechno souhlasí. Sepse. Neboli otrava krve, abych

HOŘÍCÍ POKOJ

zvolila míň odborný výraz. Můžeš to použít v tiskovém prohlášení.“

„A nemáš problém dát tu otravu krve do souvislosti se střelbou? Můžeš v tomhle smyslu svědčit u soudu?“

Corazonová kývala hlavou ještě dřív, než Bosch vůbec domluvil.

„Pan Merced zemřel na otravu krve, ale jako příčinu smrti uvádím vraždu. Tahle vražda trvala deset let, Harry, a s radostí to dosvědčím u soudu. Doufám, že ti ta kulka pomůže najít vraha.“

Bosch přikývl a sevřel rukou igelitový sáček s projektilem.

„Taky doufám,“ řekl.

KAPITOLA 2

Bosch vyjel výtahem do přízemí. Za renovaci objektu soudní patologie utratil okres v posledních několika letech třicet milionů dolarů, ale výtahy jezdily stejně pomalu jako předtím. Luciu Sotovou zastihl Bosch na zadní nákladové rampě, kde se opírala o prázdný vozík a dívala se do telefonu. Byla to drobná, ale vypracovaná žena, která mohla vážit maximálně padesát kilo. Na sobě měla stylový kostým, který byl v poslední době u policejních vyšetřovatelek v módě. Byl střižený tak, aby jí umožňoval nosit služební zbraň u pasu, a ne v kabelce. Díky tomu vyzařovala z jeho nositelky taková síla a autorita, o jaké by se jí v klasických šatech mohlo jen zdát. Kostým měl tmavě hnědou barvu, k němu si vzala krémovou halenku. Obojí dobře ladilo s její hladkou hnědou kůží.

Když uviděla přicházet Bosche, zvedla hlavu a rychle se napřímila jako dítě, které přistihli u něčeho zakázaného.

„Mám ji,“ oznámil Bosch.

Zvedl důkazní sáček s kulkou. Sotová ho převzala a chvilí

HOŘÍCÍ POKOJ

si prohlížela kulku přes igelit. Mezitím se za ní objevili dva zřízenci a odtáhli prázdný vozík ke dveřím traktu, kterému se přezdívalo Velká krypta. Byla to nově postavená budova, chlazený prostor velký jako supermarket, kde se shromažďovala všechna těla čekající na pitvu.

„Je velká,“ poznamenala Sotová.

Bosch přikývl. „A dlouhá. Podle mě musíme pátrat po pušce.“

„Vypadá to, že je v dost špatném stavu,“ pronesla Sotová. „Splácnutá jako houba.“

Vrátila sáček Boschovi a ten si ho strčil do kapsy.

„Na porovnání je toho podle mě dost,“ řekl. „Dost na to, aby se na nás usmálo štěstí.“

Muži za Sotovou otevřeli dveře Velké krypty a zajeli s vozíkem dovnitř. Přes nákladovou rampu se přelila vlna chladného vzduchu obsahujícího nepříjemný chemický zápach. Sotová se otočila právě včas, aby zachytila pohledem obří chlazený sál. Na speciálním nerezovém lešení ležely ve čtyřech patrech řady mrtvých těl. Byla zabalená v neprůhledných fóliích, jen chodidla jim trčela ven a visačky na palcích se pohupovaly v průvanu od chladicích ventilátorů.

Sotová rychle odvrátila pohled. Byla viditelně pobleblá.

„Není ti nic?“ zeptal se Bosch.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpověděla. „Akorát se mi to hnusí.“

„A tohle je přitom velké zlepšení. Kdysi ležela těla na chodbách. Když byl perný víkend, museli je skládat na sebe. A hezky to tady zrálo.“

Sotová zvedla ruku, aby mu zabránila v dalším popisu.

„Prosím, už jsme tady hotoví?“

„Už jsme hotoví.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch vyrazil z rampy a Sotová ho s drobným zpožděním následovala. Měla tendenci chodit za Boschem a on netušil, jestli je to projev úcty k jeho věku a hodnosti, nebo jestli je v tom něco jiného, třeba nedostatek sebedůvěry. Zamířil ke schodišti na konci rampy, po němž se dalo zkratkou dojít k parkovišti pro návštěvníky.

„Kam jedeme?“ zeptala se Sotová.

„Odvezeme tu kulku na zbrojní,“ odpověděl Bosch. „Je středa, takže tam můžeme přijet bez ohlášení. A pak si v Hollenbecku vyzvedneme spis a důkazy a odpícheme se od nich.“

„Dobře.“

Sešli ze schodů a začali přecházet přes parkoviště pro zaměstnance. Návštěvníci parkovali po straně budovy.

„Vyřídila sis ten hovor?“ zeptal se Bosch.

„Cože?“ zeptala se zmateně Sotová.

„Říkalas, že si musíš zavolat.“

„Jo, jasně. Promiň.“

„To nic. Takže sis zařídila, co potřebuješ?“

„Ano. Dík.“

Bosch tipoval, že Sotová ve skutečnosti žádný hovor neměla. Podezíral ji, že se chtěla ulít z pitvy, protože ještě nikdy neviděla vykuchané lidské tělo. Nebyla nováčkem jen na oddělení otevřených nevyřešených případů, ale i na vraždách obecně. Tohle byl třetí případ, na kterém s Boschem pracovala, a zatím jediný, v němž figurovala natolik čerstvá mrtvola, že se u ní prováděla pitva. Když se Sotová ucházela o práci na nevyřešených případech, zřejmě s pitvami nepočítala. Na vyšetřování vražd bylo zpravidla nejtěžší zvyknout si na hrůzostrašné výjevy a odpudivé pachy. Odložené případy obvykle eliminovaly obojí.

HOŘÍCÍ POKOJ

Míra zločinnosti v Los Angeles se v posledních letech výrazně snížila, přičemž nejdramatičtější pokles nastal v počtu vražd. To si vyžádalo posun ve vyšetřovacích prioritách a praxi LAPD. Aktivních vyšetřování vražd ubylo, a tak se těžiště činnosti přesunulo k řešení starých nevyřešených případů. Za posledních padesát let se v policejních archivech nashromáždilo více než deset tisíc nevyřešených vražd, takže práce bylo habaděj. Oddělení otevřených nevyřešených případů se během předchozího roku rozrostlo téměř na trojnásobnou velikost a dnes mělo vlastní vedení včetně kapitána a dvou poručíků. Mnoho ostřílených detektivů sem přešlo ze speciálního oddělení vražd a z dalších elitních útvarů spadajících pod Divizi loupeží a vražd. A práci zde našla i skupina mladých detektivů, kteří měli jen malé nebo vůbec žádné zkušenosti s vyšetřováním. Úřad policejního náčelníka – neboli „deváté patro“ – totiž vyznával filozofii, že svět se změnil, nastoupily nové technologie a nové pohledy na věc. A přestože základem policejní práce zůstává know-how, není na škodu zkombinovat ho s novým nazíráním na svět a odlišnými životními zkušenostmi.

Tito noví detektivové – někteří staří policajti jim posměšně říkali „parta capartů“ – se na oddělení otevřených nevyřešených případů dostávali z mnoha různých důvodů: někteří měli politické konexe, jiní disponovali nějakou užitečnou dovedností či kvalifikací a další třeba získali místo na OONP jako odměnu za hrdinství při výkonu služby. Jeden z nových detektivů pracoval před nástupem k policii v počítačovém oddělení jedné velké sítě nemocnic a podařilo se mu vyřešit vraždu pacienta, když odhalil manipulaci s automatizovaným systémem podávání léků. Další získal Rhodesovo sti-

MICHAEL CONNELLY

pendium na Oxfordské univerzitě, kde vystudoval chemii. Jeden z nových detektivů dokonce dříve pracoval jako vyšetřovatel u Haitské národní policie.

Sotové bylo teprve osmadvacet a u policie pracovala necelých pět let. Nosila uniformu s „vymetenými“ výložkami, protože neměla žádnou hodnost, a pracovní zařazení detektiva získala proto, že nabízela „dva v jednom“: byla mexického původu a mluvila plynně anglicky i španělsky. Post detektiva si však pojistila i tradičnějším způsobem: před časem se stala mediální hvězdou, když obstála v přestřelce se čtyřmi ozbrojenými lupiči v prodejně alkoholu ve čtvrti Pico-Union. Její parťák utrpěl smrtelné zranění, ale ona zneškodnila dva lupiče a další dva držela v šachu ve slepé uličce tak dlouho, až na místo dorazil zásahový tým a dokončil jejich pacifikaci. Střelci byli členy gangu z Třinácté ulice, jedné z nejnasilnějších gangsterských band působících ve městě, a tak se hrdinský čin Lucii Sotové dostal do všech novin, na všechny webové stránky a do vysílání všech televizních stanic. Policejní náčelník Gregory Malins jí později udělil medaili za statečnost. Její parťák ji získal také, ovšem in memoriam.

Kapitán George Crowder, nový velitel oddělení otevřených nevyřešených případů, usoudil, že nejlepším způsobem, jak zvládnout přísun čerstvé krve na oddělení, bude roztrhnout všechny dosavadní parťáky a přidělit každému detektivovi s bohatými zkušenostmi nového kolegu, který ještě žádné zkušenosti nemá. Bosch byl na oddělení věkově i služebně nejstarší, a tak dostal na starost nejmladšího nového detektiva – Sotovou.

„Jseš starej profík, Harry,“ vysvětlil mu své rozhodnutí Crowder. „Chci, aby sis vzal na starost zelenáče.“

HOŘÍCÍ POKOJ

Bosch sice neměl velkou radost, že mu někdo připomíná věk a postavení, ale samotná změna ho docela těšila. Zahajoval poslední rok u policie, protože mu měla napřesrok vypršet smlouva, na jejímž základě ho po odchodu do výslužby znovu přijali do LAPD. Každý den, který mu zbýval do penze, měl pro něj cenu zlata. A každou hodinu ve službě prožíval jako nejcennější chvíle v životě. Říkal si, že by nemuselo být špatné zaučit na závěr nějakého nováčka a předat mu všechny zkušenosti, které za dlouhá léta získal. Když mu tedy Crowder oznámil, že jeho novým partákem bude Lucia Sotová, měl z toho Harry radost. Stejně jako všichni jeho kolegové slyšel i on o jejím hrdinství během přestřelky. Bosch věděl, jaké je zabít někoho při výkonu služby, a věděl taky, jaké je ztratit partáka. Dokázal se vcítit do směsice zármutku a výčitek, které Sotová po incidentu nepochybně prožívala. Říkal si, že by jim to spolu mohlo klapat a že by z ní mohl vyplat solidní vyšetřovatelku.

Z partnerství se Sotovou pro něj navíc plynul ještě jeden příjemný požitek. Protože to byla žena, mohl mít během služebních cest každý svůj hotelový pokoj. Byla to velká výhoda. Na oddělení otevřených nevyřešených případů se totiž cestovalo velmi často. Pachatelé, jimž kdysi prošla vražda, se často stěhovali jinam, poněvadž doufali, že čím delší bude fyzická vzdálenost mezi nimi a místem jejich činu, tím slaběji bude působit ruka zákona. Bosch se už teď těšil, že se na závěr svého působení u policie nebude muset s nikým dělit o koupelnu ani snášet chrápání a pšouky partáka ve stěsném dvoulůžkáči v Holiday Inn.

Sotová sice neváhala vytáhnout zbraň, když čelila přesile v zadní uličce hispánské čtvrti, ale sledovat živou pitvu na ni

MICHAEL CONNELLY

bylo moc. Už od rána, kdy jí Bosch oznámil, že jim přidělili živý případ a musí jet na soudní patologii, aby se zúčastnili pitvy, se mu zdála nesvá. Její první otázka zněla, jestli se kuchání těla musí povinně účastnit oba členové vyšetřovacího týmu. U většiny nevyřešených případů bylo tělo dávno pohřbené a pitvaly se jen staré záznamy a důkazy. Práce na oddělení otevřených nevyřešených případů umožňovala Sotové řešit nejzávažnější případy ze všech – vraždy –, a přitom se nemusela dívat na pitvy a jezdit na místa činu.

Přinejmenším si to myslela do dnešního rána, kdy Boschovi zatelefonoval domů Crowder.

Zeptal se Bosche, jestli četl dnešní *Los Angeles Times*, a on mu odpověděl, že žádné noviny neodebírá. Bylo to v souladu s dlouholetou tradicí vzájemného opovržení, které existovalo mezi policií a sdělovacími prostředky.

Kapitán mu tedy převyprávěl obsah článku z dnešní titulní strany, který se stal základem nového vyšetřování pro Bosche a Sotovou. Bosch poslouchal jeho líčení a přitom si otevřel notebook a vyhledal webovou stránku deníku, kde tématu věnovali podobně rozsáhlý prostor jako v tištěné verzi.

Noviny informovaly o úmrtí jistého Orlanda Merceda. Ten se stal před deseti lety v Los Angeles slavným jako oběť střelby – jako nezamýšlený cíl kulky na Mariachi Plaza ve čtvrti Boyle Heights. Projektil, který tehdy zasáhl Merceda do břicha, letěl z blízké Boyle Avenue přes celé náměstí a předpokládalo se, že jde o zbloudilý výstřel z nějakého gangsterského vyřizování účtu.

Ke střelbě došlo v sobotu ve čtyři hodiny odpoledne. Mercedovi bylo v té době jednatřicet let a byl členem kapely hrající mexické mariachi – konkrétně hrál na vihuelu, což je pě-

HOŘÍCÍ POKOJ

tistrunný nástroj podobný kytáře, který představuje základ tradičního mexického folku. On a tři jeho spoluhráči patřili k několika skupinám, které na náměstí čekaly na zakázku – na vystoupení v restauraci, na oslavu padesátin nebo třeba i na svatbu, kam si je někdo na poslední chvíli pozve. Merced byl urostlý muž s objemným pasem a kulka, která se objevila zdánlivě odnikud, rozštípla mahagonový korpus jeho nástroje, prothla mu střeva a uvízla v přední části páteře.

Merced by se byl stal pouze další z řady obětí ve městě, kde se média o všechno jen otírají – vysloužil by si třicetivteřinovou reportáž na anglických zpravodajských kanálech, zprávu přes čtyři odstavce v *Timesech* a o něco málo větší prostor v hispánských médiích.

Jednoduchá hříčka osudu to ovšem změnila. Merced a jeho kapela Los Reyes Jalisco totiž o tři měsíce dříve hráli na svatbě městského radního Armanda Zeyase, který se právě v předvolební kampani ucházel o post starosty.

Merced střelbu přežil. Kulka mu poškodila páteř a udělala z něj paraplegika a také téma k diskusím. Jak předvolební kampaň nabírala na obrátkách, ukazoval Zeyas stále častěji na svých politických shromážděních Merceda na vozíku. Využil ho jako živoucí důkaz, že politické elity zanedbávají komunity z východního Los Angeles. Ačkoliv tamní čtvrti trpěly vysokou kriminalitou, policie jim prý nevěnuje patřičnou pozornost – stále přece nedopadli Mercedova střelce. Násilí gangů se vymykalo kontrole, základní komunální služby a dlouho plánované projekty typu prodloužení Zlaté trasy nadzemní dráhy měly dlouhé zpoždění. Zeyas sliboval, že bude starostou, který to změní, a využil Merceda a celé ho východního L. A. k vybudování voličské základny a také

MICHAEL CONNELLY

strategie, jež ho odliší od početné smečky konkurentů. Dostal se do druhého kola a v něm s přehledem zvítězil. Mercedes přitom celou dobu seděl na vozíku vedle něj v mexickém jezdeckém obleku *charro*, a někdy dokonce nosil zkrvavenou halenu, kterou měl na sobě v den střelby.

Zeyas si odkroutil dvě funkční období, během nichž začaly město i policie věnovat východnímu Los Angeles větší pozornost. Kriminalita klesla. Zlatá trasa se prodloužila – včetně podzemní stanice v Mariachi Plaza – a starosta se vyhříval v paprscích svých úspěchů. Člověk, který postřelil Orlando Merceda, však nikdy nebyl dopaden a kulka si postupem času vyžádala na Mercedově těle daň. Infekce vedly k bezpočtu hospitalizací a operací. Nejprve přišel o jednu nohu a pak i o druhou. A aby utrpení nebylo málo, přišel i o ruku, která kdysi drnkala na nástroj produkující mexickou folkovou hudbu.

Až nakonec Orlando Merced zemřel.

„Míč je teď na naší straně hřiště,“ řekl Crowder Boschovi. „Je mi jedno, co píšou v těch zatracených novinách – jen *my* rozhodneme, jestli to byla vražda. A jestli dá patolog jeho smrt do souvislosti s tou střelbou před deseti lety, založíme vyšetřovací spis a vy dva s Lucy se do toho obujete.“

„Jasně.“

„Bud' patolog řekne ‚vražda‘, anebo celý případ umře s Mercedem.“

„Jasně.“

Bosch nikdy neodmítl případ, protože věděl, že jich už v životě moc mít nebude. Musel si však klást otázku, proč Crowder přiděluje vyšetřování Mercedovy smrti právě jemu a Sotové. Od začátku věděl, že kulka, která zasáhla Merce-

HOŘÍCÍ POKOJ

da, byla pravděpodobně vypálena z gangsterské zbraně. To znamenalo, že se obnovené vyšetřování téměř kompletně zaměří na White Fence a další významné gangy z východního L. A., do jejichž rajonu spadala čtvrť Boyle Heights. Z toho vyplývalo, že půjde téměř kompletně o španělskojazyčný případ, a zatímco Sotová tento jazyk plynně ovládala, Boschovy znalosti španělštiny byly velmi omezené. Dokázal si objednat tacos v hispánské pojezdě prodejně a dokázal poručit podezřelému, ať si klekne a zvedne ruce za hlavu. Vedení vyšetřování, či dokonce výsledků ve španělštině však do jeho znalostní výbavy nepatřilo. Všechny tyhle věci by musela dělat Sotová, která však pro ně – podle Boschova názoru – neměla potřebné zkušenosti. Na oddělení přitom byly nejméně dva týmy, jejichž členy byli španělsky mluvící kolegové s většími zkušenostmi. Crowder se měl rozhodnout pro některý z nich.

Skutečnost, že si kapitán nevybral řešení, které se logicky nabízelo, vyvolala v Boschovi podezření. Na jednu stranu mohlo rozhodnutí přidělit případ Boschovi se Sotovou vzít od někoho z úřadu policejního náčelníka. Toto vyšetřování mělo být mediálně citlivé a angažování hrdinné policistky Sotové se mohlo u novinářů setkat s pozitivní reakcí. Druhou, podstatně temnější variantou ovšem bylo, že si Crowder přál, aby Bosch se Sotovou neuspěli, protože by pak mohl veřejně rozporovat politiku policejního náčelníka, konkrétně zásadu nespolehat se při vytváření nového oddělení otevřených nevyřešených případů pouze na tradici a zkušenosti. Náčelníkovo rozhodnutí upřednostnit několik mladých a nezkušených policistů před ostrílenými detektivy čekajícími na to, až se v týmech Divize loupeží a vražd uvolní mís-

MICHAEL CONNELLY

to, se v řadách detektivů rozhodně nesetkalo se všeobecným souhlasem. Možná se Crowder snažil ztrapnit náčelníka za to, že se k tak smělému kroku odhodlal.

Když teď ovšem odbočili za roh a vstoupili na parkoviště pro návštěvníky, snažil se Bosch odsunout veškeré spekulace o motivech stranou. Vzpomněl si na dnešní plán a uvědomil si, že jsou sotva dva kilometry od služebny v Hollenbecku, přičemž na Mariachi Plaza to mají ještě blíž. Mohli by sjet po Mission Road na První ulici a pak projet pod dálnicí 101. Maximálně deset minut jízdy. Bosch se rozhodl, že obě zastávky absolvují v obráceném pořadí.

V polovině cesty přes parkoviště uslyšel Bosch, jak na něj Sotová cosi volá. Otočil se a viděl, že k nim míří žena s bezdrátovým mikrofonem v ruce. Za ní se proplétal mezi auty kameraman a držel kameru vysoko ve vzduchu, aby s ní do něčeho nebouchl.

„Sakra,“ ulevil si Bosch.

Rozhlédl se po parkovišti, aby zjistil, jestli tu reportérů není víc. Někdo – možná Corazonová – jim musel dát tip.

Boschovi byla reportérka povědomá, ale nemohl si vzpomenout, ve kterém zpravodajském pořadu vystupuje nebo které tiskovky se zúčastnila. Osobně ji však neznal a ona jeho zřejmě taky ne. S mikrofonem totiž zamířila rovnou k Sotové. Ta byla větším mediálním soustem než Bosch. Přinejmenším v poslední době.

„Detektive Sotová, tady Katie Ashtonová z Kanálu pět, vzpomínáte si na mě?“

„Ehm, myslím...“

„Byla smrt Orlanda Merceda oficiálně označena za vraždu?“

HOŘÍCÍ POKOJ

„Zatím ne,“ řekl Bosch rychle, přestože ho kamera nezábírала.

Kameraman i reportérka se k němu otočili. Tohle si nepřál, nechtěl se objevit ve zprávách. Zároveň však chtěl mít v tomto případě před novináři náskok.

„Soudní patologie vyhodnocuje lékařské záznamy pana Merceda a na jejich základě rozhodne. Doufáme, že se velmi brzy dozvíme něco konkrétního.“

„Bude tedy obnoveno vyšetřování střelby, která zasáhla pana Merceda?“

„Případ je stále otevřený a víc k tomu prozatím nemáme co dodat.“

Ashtonová se bez dalšího slova otočila o devadesát stupňů napravo a přistrčila mikrofon k Sotové.

„Detektive Sotová, vy jste za přestřelku v Pico-Union obdržela od LAPD medaili za statečnost. Máte teď na mušce člověka, který postřelil Orlanda Merceda?“

Sotová jako by chvíli neměla slov a pak odpověděla.

„Nikoho na mušce nemám.“

Bosch se protáhl kolem kameramana – ten se mezitím otočil a začal zabírat Ashtonovou –, došel k Sotové a nasměroval ji k jejich autu.

„To je všechno,“ prohlásil. „Nemáme další komentář. S dalšími dotazy se obraťte na tiskové oddělení.“

Nechali reportérku i kameramana být a rychle odešli k autu. Bosch se posadil za volant.

„Dobrá odpověď,“ řekl, když otočil klíčkem.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Sotová.

„Když se tě zeptala, jestli máš na mušce Mercedova střelce.“

MICHAEL CONNELLY

„Jo aha.“

Odjeli na Mission Road a zamířili na jih. Když minuli několik bloků, zastavil Bosch u obrubníku a natáhl k Sotové ruku.

„Ukaž mi na vteřinku telefon,“ vyzval ji.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Sotová.

„Ukaž mi telefon. Když jsem šel na pitvu, řekla jsi, že si musíš zavolat. Chci se podívat, jestli jsi nevolala té reportérce. S parťákem, který krmí média, pracovat nemůžu.“

„Ne, Harry, nevolala jsem jí.“

„Fajn, tak mi ukaž telefon.“

Sotová mu rozhořčeně podala mobil. Byl to stejný iPhone, jaký používal on, takže s ním Bosch uměl zacházet a rychle otevřel protokol hovorů. Sotová naposledy volala včera večer. A její poslední přijatý hovor byl dnes ráno od Bosche, když jí oznamoval, jaký případ dostali.

„Psalas jí zprávu?“

Otevřel seznam textových zpráv a zjistil, že poslední textovku poslala Sotová ženě jménem Adriana. Byla psaná ve španělštině. Zvedl telefon a ukázal ho parťačce.

„Kdo to je? Co se tam píše?“

„Psala jsem kamarádce. Hele, nechtěla jsem do toho sálu, chápeš?“

Bosch se na ni podíval.

„Do jakého sálu? O čem to...“

„Na tu pitvu. Nechtěla jsem se na ni dívat.“

„Takže jsi mi lhala?“

„Promiň, Harry. Ztrapňuješ mě. Myslím, že tohle si nemusím nechat líbit.“

Bosch jí vrátil telefon.

HOŘÍCÍ POKOJ

„Tak už mi nelži, Lucio.“

Podíval se do zpětného zrcátka a odlepil se od obrubníku. Jeli mlčky až na První ulici, kde se Bosch zařadil do levého odbočovacího pruhu. Sotová si uvědomila, že nejedou s kulou do Regionální kriminalistické laboratoře.

„Kam to jedeme?“

„Když už jsme tady, napadlo mě, že se na pár minut mrkneme na Mariachi Plaza a pak si zajedem do Hollenbecku pro spis.“

„Aha. A co to zbrojní?“

„To vyřídíme pak. Souvisí to s tou přestřelkou – to, že ses nechtěla zúčastnit pitvy?“

„Ne. Teda já vlastně nevím. Prostě jsem to nechtěla vidět, nic víc.“

Bosch to nechal prozatím plavat. Když se o dvě minuty později blížili k Mariachi Plaza, spatřil Bosch u obrubníku dvě televizní dodávky s vytaženými vysílači připravenými na živý zpravodajský vstup.

„Ti se do toho teda obuli,“ poznamenal. „Tuhle zastávku vynecháme.“

Projel kolem dodávek a po necelém kilometru dorazili na služebnu v Hollenbecku. Tvořila ji zbrusu nová moderní budova s různě orientovanými prosklenými panely, které odrážely slunce v bezpočtu úhlů, takže dům vypadal spíš jako sídlo bohaté firmy než jako policejní stanice. Bosch zajel na parkoviště pro návštěvníky a vypnul motor.

„Tohle bude příjemné,“ prohlásil.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Sotová.

„Uvidíš.“

KAPITOLA 3

Bosch nerad někomu případy bral, ale taky nechtěl, aby je někdo bral jemu. Když pracoval na hollywoodském oddělení vražd, docela často se stávalo, že jim velké případy odebírala elitní Divize loupeží a vražd. Když pak na této divizi pracoval on sám, ocitl se na opačném konci potravního řetězce a často přebíral vyšetřování od menších regionálních týmů. Na oddělení otevřených nevyřešených případů k tomu docházelo vzácně, poněvadž drtivá většina případů byla stará a sedal na ně prach. Mercedův případ však neležel v policejním archivu, přestože byl deset let starý. Stále patřil původním dvěma vyšetřovatelům, jimž v den střelby připadl. Až do dneška.

Bosch se Sotovou vstoupili na stanici pracovním vchodem, jak se říkalo vstupu ze služebního parkoviště. Pak pokračovali zadní chodbou na detektivní oddělení, kde Bosch zaklepal na otevřené dveře kanceláře velitele.

„Poručík Garcia?“

„To jsem já.“

HOŘÍCÍ POKOJ

Bosch vstoupil do malé kanceláře a Sotová ho následovala.

„Já jsem Bosch a tohle je Sotová. Jsme z oddělení otevřených nevyřešených případů a přišli jsme si vyzvednout věci k Mercedovi. Hledáme Rodrigueze s Rojasem.“

Garcia přikývl. Vypadal jako klasický administrátor z LAPD. Bílá košile, jalová kravata, sako přehozené přes opěradlo židle. Na manžetových knoflíčcích měl drobné policejní odznaky. Žádný policajt by na ulici takové knoflíčky nenosil. Byly příliš křiklavé a při potyčce by o ně člověk snadno přišel.

„Ano, už jsme dostali echo z velení. Čekají na vás. Sedí v zadu za mlíkárnou.“

„Díky, poručíku.“

Bosch se otočil a málem vrazil do Sotové, která si neuvědomila, že rozhovor s poručíkem skončil. Nemotorně ustoupila a rovněž se obrátila k odchodu.

„Ehm, detektivové?“ zastavil je Garcia.

Bosch se k němu otočil.

„Udělejte pro mě jednu věc. Jestli to vyřešíte, nezapomeňte na moje kluky.“

Mluvil o zásluhách za vyřešení mediálně sledované kauzy. Odebírání případů bylo problematické i v tom, že místní detektivové často odvedli velkou část nádeničiny, načež přišli velcí kluci z centra, dořešili případ a přisvojili si veškerou slávu spojenou se zatčením pachatele, přestože na jeho vypátrání mnohdy neměli největší zásluhu. Bosch v životě případy bral i odevzdával, takže chápal, co od něj Garcia žádá.

„Nezapomeneme,“ ubezpečil poručíka. „Jestli nám je uvolníte, tak bychom je dokonce použili, až přijde správný čas.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch mluvil o zatčení. Pokud někdy identifikují konkrétního podezřelého a Bosch začne sestavovat zatýkácí tým, hodlal do věci znovu zapojit Rodrigueze s Rojasem.

„Platí,“ pronesl Garcia.

Odešli z kanceláře a stůl zmíněných detektivů našli ve výklenku za laktáčnickými místnostmi. Město nedávno vydalo nařízení, že veškeré veřejné budovy musí mít zřízenou „rodinnou“ místnost, kde budou mít zaměstnankyně nebo návštěvnice dostatek soukromí ke kojení. V projektu žádné z devatenácti policejních stanic ve městě se ovšem na laktáčnickou místnost nepamatovalo, a tak se na každém detektivním oddělení musela vyčlenit jedna vyšetřovna a přestavět se na místnost, která bude vyhovovat požadavkům městského nařízení. Stěny se vymalovaly pastelovými barvami a ozdobily se plakáty s pohádkovými motivy. Když byl ovšem někdy na oddělení šrumec, musely se i tyto „mlíkárně“ dočasně použít k původnímu účelu a nic netušící podezřelí pak byli vyslýcháni za přísného dohledu postavíček typu Spongeboba v kalhotách nebo žabáka Kermita.

Hollenbecké „oddělení zločinů proti osobám“ se skládalo z pěti stolů sražených dohromady tak, že dva páry detektivů seděly naproti sobě a na konci byl z boku přilepený stůl jejich velitele. Pod cedulí s nápisem názvu oddělení seděli momentálně dva muži a Bosch předpokládal, že jsou to Oscar Rodriguez a Benito Rojas.

Před jedním z mužů stály na stole tři modré šanony. Na hřbetech dvou z nich přečetl Bosch jméno MERCED. Na třetím stálo pouze TIPY. Kromě nich ležela na stole lepenková krabice převázaná červenou důkazní páskou. O stůl se pak opíralo černé pouzdro, které podle Boschova odhadu obsa-

HOŘÍCÍ POKOJ

hovalo hudební nástroj Orlanda Merceda. Zdobila ho řada nálepek hlásajících do světa, kolik měst a regionů na jihozápadě USA a v Mexiku Merced procestoval.

„Nazdar, hoši,“ houkl Bosch. „Jsme z otevřených nevyřešených případů.“

„No jasně,“ pronesl jeden z mužů. „Velký ryby připlavaly.“

Bosch přikývl. Když dříve brali případ jemu, choval se úplně stejně. Podal nasupenému detektivovi ruku.

„Harry Bosch. A toto je Lucia Sotová. Vy jste Oscar, nebo Benito?“

Muž zdráhavě přijal nabízenou pravici.

„Ben.“

„Těší mě. A mrzí mě, že se to vyvinulo takhle. Oba nás to mrzí. Ani jedna strana nemá radost z toho, že se někomu bere případ. Víím, že jste na něm odvedli spoustu práce a že to není fér. Ale my tohle nezměníme. Všichni děláme jen to, co nám ti géniové nahoře přikážou.“

Boschův projev zřejmě Rojase uspokojil. Rodriguez se dál tvářil netečně.

„Tak si ty věci vezte,“ vyzval Bosche. „Hodně štěstí, chlape.“

„Jenže já si ty věci nechci jenom tak vzít,“ namítl Bosch. „Chtěli bychom vás požádat o pomoc. Zeptat se vás na ten případ. Teď nebo i později, až se do případu trochu ponoříme. Vy dva jste mozkový trust. Od prvního dne. Byl bych sám proti sobě, kdybych vás nepožádal o pomoc.“

„Vytáhli tu kulku?“ zeptal se Rodriguez.

„Vytáhli,“ odpověděl Bosch. „Právě jedeme z pitvy.“

Sáhl do kapsy a vytáhl sáček s kulkou. Předal ho Rodriguezovi a sledoval jeho reakci. Detektiv se otočil a podal sáček partákovi.

MICHAEL CONNELLY

„No to mě poser,“ pronesl Rojas. „To vypadá na tři sta osmičku.“

Bosch přikývl a vzal si sáček zpátky.

„Taky si myslím. Hned odtud jedem do krimilaboratoře. Asi jste nepředpokládali, že pachatel střílel z pušky, vidíte?“

„Proč bysme měli?“ namítl Rodriguez. „Tu kulku jsme neměli k dispozici.“

„Dívali jste se na rentgeny z nemocnice?“ zeptala se Sotová.

Oba detektivové se na ni podívali, jako by dotazem na jejich práci porušila nepsané pravidlo. Bosch se na to zeptat mohl, protože měl zkušenosti. Ona ne.

„Jo, na rentgeny jsme se dívali,“ odpověděl Rodriguez otráveným tónem. „Úhel byl špatnej. Viděli jsme akorát hříbek. Nebylo z toho poznat ani hovno.“

Sotová přikývla. Bosch se pokusil převést pozornost jinam.

„Heleďte, hoši, jestli teď nemáte moc práce, rádi bychom vás pozvali na kafe a promluvili si s vámi o tom, co v těch spisech je.“

Podle Rodriguezova výrazu však Harry okamžitě poznal, že šlápl vedle.

„Po deseti letech práce jsme si vysloužili kafe,“ utrousil. „Fakuju mockrát, ale já žádný kafe nechci.“

Ukázal bradou na Sotovou.

„A krom toho máte v týmu hrdinnou pistolnici Lucky Lucy. Takže nás nepotřebujete.“

Bosch si uvědomil, že Rodrigueze netrápí jen ztráta případu. Štvalo ho, že zatímco on pořád stříhá metr na divizním detektivním oddělení, Sotovou navzdory nulovým zkuše-

HOŘÍCÍ POKOJ

nostem povýšili na oddělení otevřených nevyřešených případů. Harry pochopil, že v dané situaci se nedá nic dělat, a rozhodl se odejít dřív, než atmosféra zhoustne ještě víc. Všiml si však, že se Rojas k partákovým posměškům na adresu Sotové nepřipojil a že se i k odebrání případu staví rozumněji než Rodriguez. Věděl tedy, že až nazraje čas, osloví v souvislosti s vyšetřováním právě jeho.

„Dobrá, takže si vezmeme ty věci.“

Přistoupil ke stolu, položil trojici šanonů na důkazní krabici a vzal všechno do rukou.

„Lucio, ty vezmi tu kytaru,“ oslovil partačku.

„To je vihuela, brácho,“ vychutnal si ho Rodriguez. „Ať to pak na tiskovce nespletete.“

„Jasně,“ řekl Bosch. „Dík.“

Napřímil se s nákladem a ohlédl se ke stolům, aby se ujistil, že tam nenechal něco ležet.

„Dobrá, chlapi, díky za spolupráci. Budeme ve spojení.“

Zamířil z výklenku se Sotovou v patách.

„To buďte,“ pronesl Rodriguez za jejich zády. „A přineste kafe.“

Bosch se Sotovou šli mlčky až k parkovišti.

„Promiň, Harry,“ řekla Sotová. „K tomuhle případu nepatřím. A na oddělení vlastně taky ne.“

„Neposlouchej je, Lucio. Zvládáš to dobře a já tě v tomhle případě budu strašně moc potřebovat. Budeš hodně důležitá.“

„Jako tlumočnice? To není detektivní práce. Připadám si, jako bych dostala něco, co si nezasloužím. Mám tenhle pocit už od chvíle, co mi nabídli detektivní oddělení. Měla jsem jít na vloupačky.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch položil krabici a šanony na kapotu auta, aby mohl vytáhnout klíčky. Otevřel kufr a zjistil, že se do něj pouzdro, krabice a pořadače jen tak tak vejdou. Jakmile bylo všechno na místě, odjistil přezky, otevřel pouzdro a zadíval se na vzhled, aniž ji vytáhl. Lakované čelo nástroje bylo rozštípnuté jediným průstřelem. Bosch futrál opět zavřel, otočil se a konečně partačce odpověděl.

„Poslouchej mě, Lucio. Na vloupačkách bys jenom ztrácela čas. Pracuju s tebou teprve pár týdnů, ale vím, že jsi dobrá policajtko a že z tebe bude moc dobrý detektiv. Tak se přestaň podceňovat. Jak jsi právě zjistila, vždycky se najdou lidi, kteří ti to dají sežrat. Ale ty je prostě musíš vytěsnit z hlavy. Oni chtějí, co máš ty, a ty s tím nic nenadělaš.“

Sotová přikývla.

„Díky. A říkej mi Lucy, prosím tě. Když mi říkáš Lucio, tak mám pocit, že z nás nikdy nebudou opravdoví partáci.“

„Tak jo, Lucy. Jednu věc musíš mít pořád na paměti. Případy tohoto typu se prostě odebírají. Bez řečí. Nikdo nemá rád, když k němu přijdou z loupeží a vražd a seberou mu vyšetřování, se kterým se předtím lopotil. Vždycky je kolem toho spousta keců, ale nakonec se s tím každý srovná. A tihle dva? Než ten případ skončí, ještě nám budou hodně užiteční. Uvidíš.“

Sotovou to stále nepřesvědčilo.

„S tím Rodriguezem fakt nevím,“ prohlásila. „Myslím, že mu pořádně ležím v žaludku.“

„Ale především je to detektiv a nakonec udělá, co je správné. Jedem.“

„Tak jo.“

Nastoupili do auta, zamířili na První ulici a za čínským

HOŘÍCÍ POKOJ

hřbitovem najeli na dálnici 10. Odtamtud to už byly jen dvě minuty jízdy ke Kalifornské státní univerzitě, kde sídlila Regionální kriminalistická laboratoř.

Byla to pětipodlažní budova zasazená uprostřed univerzitního areálu, kterou postavili v rámci partnerství mezi LAPD a Úřadem šerifa okresu Los Angeles. Bylo to logické rozhodnutí, poněvadž obě agentury dohromady řešily více než třetinu trestných činů spáchaných ve státě Kalifornie a v mnoha případech se jejich jurisdikce překrývala.

Uvnitř laboratoře však měly obě agentury oddělené prostory a řadu různých útvarů. Jeden z nich nesl název „Oddělení pro analýzu střelných zbraní“ a jeho součástí byla i takzvaná projektilová laboratoř – tlumeně osvětlený sál, kde se technici za pomoci laserů a počítačů snažili porovnávat kulky z jednoho případu s jinými.

A právě v tom momentálně spočívala největší naděje na vyřešení Mercedova případu. Vyšetřování vedené Rodriguezem a Rojasem bylo možná důkladné, ale ani po deseti letech se nepodařilo najít nábojnici a kulka samotná až do nynějška vězela v Mercedově těle. Pravděpodobnost byla malá, ale kdyby se podařilo najít spojitost mezi kulkou vytaženou z oběti během dnešní pitvy a jiným projektilem z jiného případu, otevřel by se Boschovi se Sotovou zcela nový směr vyšetřování.

V laboratoři to obvykle fungovalo tak, že detektiv odevzdal kulku nebo nábojnici k analýze a pak čekal ve frontě, někdy i celé týdny, než mu přijde zpráva obsahující odpověď. Středky však byly vyhrazené „návštěvám z ulice“, takže kdo toho dne fyzicky přinesl do laboratoře kulku, byl obsloužen hned – podle toho, v jakém pořadí se dostavil.

MICHAEL CONNELLY

Bosch se ohlásil u laboratorního supervizora, a ten mu přidělil technika s příhodným jménem Gun Chung. Bosch už s tímto mužem v minulosti spolupracoval, takže věděl, že „Gun“ není přezdívka evokující zbraň, nýbrž skutečné technikovo jméno.

„Jak se vede, Gune?“

„Moc dobře, Harry. Copak jsi mi dneska přinesl?“

„Tak především: tohle je moje nová parťáčka Lucy Sotová. A za druhé mám dneska pro tebe tvrdý oříšek.“

Chung si potrásl rukou se Sotovou a Bosch mu podal důkazní sáček s deformovanou kulkou. Chung nůžkami rozstříhl sáček, vytáhl projektil, potěžkal ho a pak ho podržel pod osvětleným zvětšovací sklem na mechanickém rameni.

„To je remingtonka ráže 308. S měkkou špičkou, aby se maximálně zdeformovala do hříbku. Takové kulky se používají hlavně pro střelbu na velké vzdálenosti.“

„Myslíš v odstřelovačských puškách?“

„Spíš v loveckých.“

Bosch přikývl.

„A dokážeš s ní něco udělat?“

Bosch chtěl vědět, jestli stav kulky umožňuje srovnávací analýzu. Kulka prolétla korpusem Mercedovy vihuely, pronikla mu do těla a prošla celým trupem, než se mu zavrtala do dvanáctého hrudního obratle. Během průchodu zmíněnými překážkami se zploštila do tvaru hříbku a neporušená zůstala jen malá část základny. Právě ta přitom obsahovala rýhy po drážkách uvnitř hlavně, podle nichž se dala kulka porovnat s ostatními projektily v databázi BulletTrax.

U kulky, kterou Bosch právě předal Chungovi, zůstal ne-

HOŘÍCÍ POKOJ

poškozený sotva půlcentimetrový úsek základny. Chung si kulku pečlivě prohlédl pod zvětšovací sklem a s rozhodnutím, jestli je tento kousek olova vhodným kandidátem k balistickému profilování, si zjevně dával načas. Bosch se zatím usilovně snažil lobbovat.

„Je to deset let starý případ,“ prohlásil. „Patoložka tu kulku před chvílí vytáhla z páteře oběti. Myslím, že tohle by mohla být naše jediná šance posunout vyšetřování o kus dál.“

Chung přikývl.

„Tenhle proces se skládá ze dvou kroků, Harry,“ prohlásil. „Za prvé se musím podívat, jestli se s tím vzorkem vůbec dá pracovat. A i kdybychom ho za druhé dokázali vložit do databanky, nikdo ti nezaručí, že najdeme shodu. U nábojů do pušek je databáze omezená. Většina našich vzorků pochází z krátkých palných zbraní.“

„Rozumím,“ řekl Bosch. „A jak to zatím vidíš? Bude ti to stačit?“

Chung se otočil od zvětšovacího skla a pohlédl na Bosche se Sotovou.

„Myslím, že zkusit to můžeme,“ pronesl.

„Výborně,“ řekl Bosch. „Jak dlouho to zhruba potrvá?“

„Dneska toho moc nemáme. Začnu na tom dělat hned a uvidíme, co se z toho vyvrbí.“

„Díky, Gune. Máme tě nechat o samotě, nebo tu můžeme zůstat?“

„Záleží na vás. V přízemí je bistro, kdybyste si chtěli skočit na kávu.“

„Dobrý nápad.“

Než se však Bosch se Sotovou stačili posadit v bistro – Bosch s černou kávou a Sotová s kolou bez cukru –, zazvonil

MICHAEL CONNELLY

Harrymu telefon. Byl to Crowder z Policejní administrativní budovy.

„Kde jste, Harry?“

„Na regionálním s tou kulkou.“

„A máte něco?“

„Zatím ne. Čekáme, až ji proženou databází.“

„Dobře. Stejně vás potřebuju mít okamžitě tady.“

„Proč, co se děje?“

„Je tu rodina Mercedových a novináři. Za pětadvacet minut začíná tiskovka.“

„Jaká tiskovka? My přece...“

„To je jedno, Harry. Počet reportérů přesáhl kritickou hranici a náčelník svolal tiskovou konferenci. Patologie už vydala předběžnou zprávu, že to kvalifikují jako vraždu.“

Bosch málem nahlas proklel Corazonovou.

„Náčelník si přeje, abyste se Sotovou stáli vedle něj,“ pokračoval Crowder. „Takže se sem vraťte. Hned.“

Bosch chvíli neodpovídal.

„Slyšels mě, Harry?“ řekl Crowder.

„Slyšel,“ ozval se konečně Bosch. „Už tam jedem.“

KAPITOLA 4

Pro účely tiskových konferencí se využíval rozlehlý mediální sál v prvním patře, který se nacházel hned za tiskovým oddělením. Bosch a Sotová seděli v malé místnosti v zákulisí, kde jim poručík DeSimone vysvětloval, jak bude tisková konference organizována. Jako první měl vystoupit náčelník Malins a představit rodinu Orlanda Merceda. Poté měli mikrofon dostat Bosch se Sotovou. Protože se předpokládalo, že většina přítomných reportérů bude zastupovat španělskojazyčná média, měla být Sotová po hlavní části tiskovky k dispozici pro rozhovory ve španělštině. Bosch však DeSimonea uprostřed výkladu přerušil a zeptal se ho, co se vlastně bude na tiskovce oznamovat.

„Budeme mluvit o případu a o tom, jak včerejší smrt pana Merceda restartovala vyšetřování,“ odpověděl DeSimone.

Bosch nesnášel slova jako *restartovat*.

„No, to zabere zhruba pět vteřin,“ odpověděl. „Opravdu potřebujeme tiskovou konfe...“

„Detektive,“ skočil mu do řeči DeSimone, „do deseti ho-

MICHAEL CONNELLY

din dopoledne obdržel můj odbor osmnáct žádostí o informace k tomuto případu. Klidně můžete tvrdit, že už novináři nemají o čem psát, ale faktem je, že tento případ si získal jejich pozornost. Dospělo to do fáze, kdy se domníváme, že nejlepším postupem bude tisková konference. Shrnete podstatu případu, oznámíte reportérům výsledek pitvy – oni už vědí, že Mercedova smrt byla označena za vraždu – a budete pokračovat. Řeknete, že kulka, která deset let vžela v těle oběti, se teď porovnává s národní databází obsahující tisíce dalších vzorků. A nakonec odpovíte na pár otázek. Zabere vám to všehovšudy patnáct minut a pak se můžete vrátit k vyšetřování.“

„Já nemám tiskovky rád,“ namítl Bosch. „Podle mě nikdy ničemu neprospějí. Jen všechno komplikují.“

DeSimone se na něj podíval a usmál se.

„Víte co? Já se vás neptám na názor. Jen vám říkám, že pořádáme tiskovou konferenci.“

Bosch pohlédl na Sotovou. Doufal, že se něco naučí.

„A kdy to chcete provést?“

„Novináři už čekají v sále. Vstoupíme tam společně s náčelníkem. Začneme, jen co dorazí.“

Bosch cítil, že mu v kapse vibruje telefon. Odstoupil od DeSimonea a přijal hovor. Byl to Gun Chung.

„Doufám, že mi spravíš náladu, Gune,“ řekl Harry. „Pro-sím.“

„Je mi líto, Harry, ale nespravím. BulletTrax žádnou shodu nehlásí.“

Bosch znovu zachytil pohled Sotové a zavrtěl hlavou.

„Jsi tam, Harry?“

„Jo, Gune, jsem. Zjistils ještě něco?“

HOŘÍCÍ POKOJ

„Ano, myslím, že jsem identifikoval typ zbraně.“

Boschovo zklamání se trochu zmírnilo.

„A co to teda bylo?“

„Šest drážek, pravotočivá šroubovice se stoupáním jednadvacet – myslím, že šlo o Kimber Model 84. To je lovecká puška, kterou v katalogu nabízeli pod názvem Montana.“

Drážky a jejich zatočení se týkaly vnitřní úpravy hlavně. Umožňovaly Chungovi identifikovat typ zbraně, avšak ne konkrétní kus. Každopádně to bylo lepší než nic a Bosch měl radost, že pitva Orlanda Merceda přinesla alespoň tuto novou informaci.

„Pomůže ti to?“ zeptal se Chung.

„Každá informace pomůže,“ odpověděl Bosch. „Je to dráhá zbraň?“

„Levná zrovna není. Ale dají se koupit z druhé ruky.“

Bosch přikývl.

„Díky, Gune.“

„K službám. Chceš si pro tu kulku přijet, nebo si ji tady mám nechat?“

„Potřebuju si ji vyzvednout a odvézt ji na důkazní.“

„Jasně. A pamatuj si, Harry: jestli seženeš nábojnici, tak to bude úplně jiná písnička. Nábojnic je v databázi víc než kulek. Přivez mi nábojnici a možná budem zpátky ve hře.“

Bosch věděl, že se to nestane. Sehnat nábojnici ze střílby staré deset let bylo nemožné.

„Dobře, Gune, ještě jednou dík.“

Bosch odložil telefon a došel zpátky k DeSimoneovi.

„To byli z laboratoře,“ vysvětlil. „Ke kulce, kterou jsme z Merceda vytáhli, není v databázi žádná shoda. Takže jsme zase na začátku. Zrušte tu tiskovku – není co oznamovat.“

MICHAEL CONNELLY

DeSimone zavrtěl hlavou.

„Ne, nic se rušit nebude. Prostě se o té kulce nezmiňujte. Požádejte o pomoc veřejnosti při vyšetřování. Už před deseti lety poskytli občané obrovskou podporu a vy ji dnes potřebujete zase. Však vy si poradíte, Boschi. A krom toho asi nechcete oznamovat, že nález té kulky je slepá ulička. Chcete, aby si střelec myslel, že něco máte.“

Boschovi se nelíbilo, že mu chlap z tiskového radí, co má dělat – i proto se zatím nezmínil, že Gun Chung předběžně identifikoval typ pušky, ze které byl Merced zastřelen. Napadlo ho, že se jednoduše otočí a odejde, než aby absolvoval šarádu v podobě tiskové konference. Zároveň však věděl, že Sotová by tu pak zůstala sama a oni by ji nutili k něčemu, co nejspíš ještě nechápe. A taky by to dost pravděpodobně vedlo k Boschově odvolání z případu.

V tu chvíli DeSimoneovi zapraskalo ve vysílače a poručík dostal zprávu, že náčelník sjíždí výtahem dolů.

„Tak jdeme na to.“

Vyšli na chodbu a počkali, až výtah sjede z devátého patra. Dveře se otevřely, náčelník vyšel ven a hned za ním vystoupil z kabiny muž, v němž Bosch okamžitě poznal Armanda Zeyase, bývalého starostu, který před deseti lety zmedializoval Mercedův případ. Náčelník ho pozval na tiskovou konferenci. Anebo se na ni možná Zeyas vetřel sám. Proslýchalo se, že se chystá kandidovat na guvernéra. Případ Orlanda Merceda mu už jednou politicky pomohl. Tak proč to nezkusit podruhé?

Bosche tyto cynické myšlenky napadaly často. U policie už zažil leccos, mnohdy i několikrát. Všiml si však, že když Zeyase uviděla Sotová, rozzářily se jí oči. V hispánské komu-

HOŘÍCÍ POKOJ

nitě byl Armando Zeyas opravdovým hrdinou. Měl pověst průkopníka.

Za Zeyasem a náčelníkem vystoupil z výtahu ještě jeden muž, kterého Bosch znal. Byl to Connor Spivak, hlavní politický stratég bývalého starosty. Vypadalo to, že špatně skrývaný Zeyasův plán nastěhovat se po příštích volbách do guvernérského paláce počítá i s ním.

DeSimone přistoupil k náčelníkovi a zašeptal mu něco do ucha. Malins jednou kývl a zamířil k Boschovi. Oba muži se znali několik desítek let. Byli zhruba stejně staří a jejich kariéra v LAPD se ubírala po podobné trajektorii: pochůzkařina, hollywoodské detektivní oddělení, Divize loupeží a vražd. Jenže zatímco Bosch našel v divizi domov, Malins měl i jiné ambice než jen řešit vraždy. Přestoupil do administrativy a rychle šplhal po kariérním žebříčku, až ho policejní komise nakonec jmenovala do nejvyšší funkce. Jeho první pětileté funkční období se chýlilo ke konci a Malins měl být zanedlouho ve funkci potvrzen. Předpokládalo se, že jeho opětovné jmenování je hotová věc.

„Harry Boschi,“ řekl srdečně. „Slyším, že ti představa tiskové konference dělá trochu problém.“

Bosch trochu rozpačitě přikývl. Času bylo málo a jejich rozhovor mohli slyšet i ostatní. Přesto se nerozpakoval vyjádřit své obavy z rozebírání případu před novináři.

„Jediná stopa, kterou jsme získali – ta vytažená kulka –, vede do slepé uličky, náčelníku,“ prohlásil. „A nevím, co jiného bychom tam mohli říct.“

Malins přikývl, ale s Boschovým hodnocením nesouhlasil.

„Říct se toho dá hodně. Potřebujeme ujistit občany města,

MICHAEL CONNELLY

že Orlando Merced neupadne v zapomnění. Že pořád pátráme po člověku, který to udělal, a že ho najdeme. Toto sdělení je důležitější než všechno ostatní, včetně kousku olova.“

Bosch si nechal pro sebe, co si o tom opravdu myslí.

„Když to říkáš,“ prohodil.

Náčelník přikývl.

„Ano. Buď záleží na všech, nebo na nikom – copak jsi mi to sám jednou neřekl?“

Bosch přikývl.

„To se mi líbí!“ vyhrkl Zeyas. „Buď záleží na všech, nebo na nikom. To je dobrý.“

Bosch nedokázal zakrýt zděšení. Ze Zeyasových úst znělo jeho motto jako předvolební slogan.

Náčelník se podíval přes Bosche na Sotovou, která jako obvykle stála dva kroky za partákem. Natáhl se přes Bosche a podal jí ruku.

„Detektive Sotová, jak se k vám na loupežích a vraždách chovají?“

Sotová přijala náčelníkovu pravici.

„Moc dobře, pane. Mám tu nejlepší školu.“

Kývla směrem k Boschovi a náčelník se usmál. Poskytla mu záminku.

„Od tohoto chlapa?“ zeptal se. „To je stříbrohřbetá gorila, Sotová. Učte se od něj, co to jde, dokud je ještě s námi.“

„Ano, pane,“ odpověděla Sotová horlivě. „Učím se každý den.“

Sotová zářila. Náčelník zářil. Všichni byli spokojení. A Bosch si uvědomil, že dát ho dohromady se Sotovou byl náčelníkův nápad. Crowder jen poslouchal rozkazy.

„Tak jo,“ prohlásil DeSimone. „Pojďme do sálu. Rodina

HOŘÍCÍ POKOJ

Mercedových už sedí v první řadě. Náčelník vstoupí na pódium jako první a představí je. Pak pronese pár slov bývalý starosta a detektiv Bosch nakonec pohovoří o...“

„Co kdybychom tam šli s detektivem Sotovou?“ navrhl náčelník. „Víš o tom případu totéž co detektiv Bosch, nemýlíš se? Ano, udělejme to tak. Nevadí ti to, Harry, že ne?“

Malins se zadíval na Bosche. Ten zavrtěl hlavou.

„Mně to nevadí,“ odpověděl. „Je to vaše show.“

Skupina vyrazila chodbou. Před otevřenými dveřmi do mediálního sálu stál jeden z DeSimoneových poskoků. Vstoupil dovnitř a pokynul přítomným, aby se připravili. Světla se rozsvítila, kamery a rekordéry se roztočily.

Sotová přistoupila těsně k Boschovi a zašeptala.

„Harry, tohle jsem nikdy nedělala. Co mám říct?“

„Slyšelas DeSimonea. Mluv stručně, řekni, že ten případ znovu prověřujeme a že přivítáme pomoc veřejnosti. Každý, kdo si na něco vzpomene nebo kdo o tom případě něco ví, ať zavolá na oznamovací linku nebo přímo na oddělení otevřených nevyřešených případů. O pušce se nezmiňuj. Tuhle informaci si chceme nechat pro sebe.“

„Dobře.“

„Hlavně si pamatuj, že máš být stručná. Politici budou mluvit dlouze. Nebuď jako oni.“

„Jasně.“

Skupina se přesunula do sálu. Uprostřed pódia stál stupeň, před nímž byly umístěny tři řady stolů pro reportéry. Za stoly se rozprostíralo další pódium, na němž stály stativy s videokamerami, které tak mohly natáčet nad hlavami reportérů. Bosch se Sotovou následovali náčelníka a bývalého starostu na přední pódium a postavili se dozadu. Bosch let-

MICHAEL CONNELLY

mo pohlédl na první řadu před reportéry. Seděli tam čtyři lidé, jeden muž a tři ženy, ale Bosch nevěděl, jaký mají vztah k Orlandu Mercedovi. Vyšetřoval případ příliš krátce na to, aby se stihl seznámit s rodinnými příslušníky. Byla to další věc, která ho na celé akci trápila.

„Děkujeme, že jste přišli,“ pronesl DeSimone do mikrofonu. „Chtěl bych vám představit policejního náčelníka Gregoryho Malinse, který bude hovořit jako první. Po něm vystoupí bývalý starosta Armando Zeyas a nakonec detektiv Lucia Sotová. Náčelníku?“

Malins zaujal pozici před mikrofonem a začal spatra hovořit. Na přítomnost reportérů a kamer byl očividně zvyklý.

„Před deseti lety zasáhla Orlanda Merceda zbloudilá kulka, která letěla přes Mariachi Plaza. Pan Merced zůstal ochrnutý a nesmírně se snažil zotavit se a vést plodný život. Včera ráno svůj boj prohrál a my jsme se tu dnes sešli, abychom prohlásili, že tento muž neupadne v zapomnění. Jeho případu se k dnešnímu dni ujalo oddělení otevřených nevyřešených případů, které tvoří součást mého policejního sboru, a pověření detektivové budou zarputile pracovat tak dlouho, dokud nezjistí, kdo Orlanda Merceda zastřelil. Jak víte, jeho smrt byla prohlášena za vraždu, a my nepolevíme v úsilí, dokud nezatkáme osobu, která tuto vraždu spáchala.“

Udělal krátkou pauzu – snad proto, aby novináři z tištěných médií stihli dopsat poslední větu a popadnout dech.

„Dnes jsou v sále s námi i členové Orlandovy rodiny. Jeho otec Hector, jeho matka Irma, sestra Adelita a manželka Candelaria. Slibujeme jim, že na Orlanda Merceda nezapomeneme a že naše vyšetřování bude energické a důkladné. A nyní předávám slovo bývalému starostovi Armandu

HOŘÍCÍ POKOJ

Zeyasovi, který je osobním přítelem pana Merceda a jeho rodiny.“

Náčelník odstoupil a Zeyas zaujal jeho místo.

„Na případu Orlanda Merceda jsem poznal, jakou bolest působí zločin a násilí, pokud zachvátí naši komunitu,“ začal. „Od tohoto muže, který se stal mým přítelem, jsem se však naučil mnohem víc. Naučil jsem se houževnatosti. Naučil jsem se soucitu. Naučil jsem se, že člověk musí hrát s kartami, které mu rozdal osud. Na vlastní oči jsem poznal odolnost lidského ducha. Orlando se nikdy neptal: ‚Proč já?‘ Ptal se jen: ‚Co bude dál?‘ Byl to pro mě hrdina, protože přijal, co mu život nadělil, a snažil se toho co nejlépe využít. V mnoha směrech to bylo krásnější než hudba, kterou na svůj nástroj produkoval. Tímto nabízím svou pomoc při vyšetřování, jakkoliv budu moci. Sice už nejsem starosta, ale tuto komunitu a její lidi mám rád. V takových chvílích se musíme semknout a stát se skutečným Městem andělů. V takových chvílích chápeme, že v našem městě a v naší společnosti záleží buď na každém, anebo na nikom. Děkuji vám.“

DeSimone se vrátil k mikrofonu a oznámil publiku, že případ budou vyšetřovat Bosch se Sotovou. Dodal, že Sotová nyní poskytne aktuální informace o vyšetřování a bude schopna je zopakovat ve španělštině. Lucia nesměle přistoupila k mikrofonu a spustila si ho do výšky úst.

„Ehm, momentálně prověříme všechny možné směry vyšetřování a žádáme veřejnost o pomoc. Před deseti lety nám občané poskytli obrovskou podporu. Řada lidí telefonovala na policii a nabízela pomoc a tipy. Prosíme všechny, kdo mají jakékoliv informace o zmíněné střelbě, aby se na nás obrátili. Můžete volat anonymně na oznamovací linku

MICHAEL CONNELLY

nebo přímo na oddělení otevřených nevyřešených případů. I kdybyste si mysleli, že už máme vaše informace k dispozici, přesto nám zavolejte.“

Sotová se otočila a ohlédla se na Bosche, jako by se ho chtěla zeptat, jestli má ještě něco dodat. Zeyas využil příležitosti a vrátil se na pódium. Jemně položil ruku Sotové na záda a druhou rukou si přitáhl mikrofon k ústům.

„Chci také říci, že jsem před deseti lety stanul před novináři a osobně slíbil dvacet pět tisíc dolarů člověku, který poskytne informace vedoucí k vyřešení tohoto zločinu. Nikdo tuto odměnu nezískal a můj slib stále platí – s tím rozdílem, že ho dnes zdvojnásobuji na padesát tisíc dolarů. Kromě toho se ve spolupráci s bývalými kolegy z městské rady pokusím zajistit srovnatelnou částku od města. Děkuji vám.“

Bosch téměř hlasitě zaúpěl. Bylo mu jasné, že vypsání finanční odměny diametrálně změní skladbu telefonátů na oznamovací linku. Po Zeyasově prohlášení bylo fakticky jisté, že se budou se Sotovou probírat desítkami bezcenných telefonátů od lidí, kteří jim nakukají všechno možné v naději, že se náhodou trefí a zajistí si odměnu. Nabídka bývalého starosty zásadně měnila charakter vyšetřování.

DeSimone se postavil vedle Sotové a zeptal se novinářů, jestli mají nějaké dotazy. Mnoho jich vykřiklo najednou a on jim musel udílet slovo. První novinář, ve kterém Bosch poznal reportéra *Timesů*, se dotázal na přesnou příčinu smrti a taky chtěl vědět, jak je možné, že deset let po střelbě lze Mercedovo úmrtí klasifikovat jako vraždu. Sotová se ohlédla na Bosche, protože si nebyla jistá, jak odpovědět. Bosch přistoupil před mikrofon a přitáhl si ho k puse.

„Pitva proběhla dnes dopoledne, takže z ní zatím nemá-

HOŘÍCÍ POKOJ

me žádný oficiální výstup. Ústav soudní patologie se však domnívá, že smrt pana Merceda lze dát do přímé souvislosti se střelbou, k níž došlo před deseti lety. Neoficiální příčinou smrti je otrava krve, která přímo souvisí s poraněními pana Merceda v důsledku střelby. Proto případ řešíme jako vraždu.“

Reportér přispěchal s návazným dotazem: zajímalo ho, jestli se kulku podařilo vytáhnout z těla a jestli bude při vyšetřování užitečná. Bosch si mikrofon ponechal. Naléhavě vnímal, že reportér mluví s klinickou nezainteresovaností o tělu člověka, kterého čtyři lidé sedící v první řadě milovali.

„Ano, kulku se podařilo vytáhnout a odvezli jsme ji do Regionální kriminalistické laboratoře k analýze. Věříme, že bude pro naše vyšetřování velmi užitečná.“

„Podařilo se v databázi najít nějakou shodu?“ vykřikl jiný reportér.

DeSimone mrštně vystoupil na stupínek z druhé strany a odtáhl mikrofon od Bosche.

„Do těchto podrobností zatím nebudeme zacházet,“ odpovéděl. „Vyšetřování stále aktivně probíhá, takže bližší informace nebudeme poskytovat.“

„Proč byl případ přidělen velmi nezkušené vyšetřovatelce?“ ozval se znovu reportér *Timesů*.

Nastala chvíle ticha, protože nebylo jasné, kdo by měl na tuto otázku odpovědět – a jestli by na ni vůbec měl někdo odpovídat, když DeSimone v podstatě tiskovku ukončil. Poručík se konečně odhodlal něco říct.

„Jak už jsem uvedl, prozatím nebudeme...“

Náčelník k němu zezadu přistoupil a poklepal ho po rameně. DeSimone mu udělal místo a náčelník se ujal slova.

MICHAEL CONNELLY

„Detektiv Sotová možná nemá tak bohaté zkušenosti s vyšetřováním, ale zato má dlouholeté zkušenosti s policejní prací na ulici a ví, co obnáší být v tomto městě policistou. Spojili jsme ji s jedním z nejzkušenějších detektivů, kteří v současné době v našich řadách slouží. Nikdo nevyšetřil v tomto městě víc vražd než detektiv Bosch. O lidech, kteří vedou toto vyšetřování, nemám sebemenší pochybnosti. Svou práci úspěšně dokončíme.“

Náčelník odstoupil a DeSimone zopakoval, že další otázky nepřipustí. Tentokrát už to novináři respektovali. Začali vstávat a kameramani si začali skládat nádobíčko. Bosch sestoupil z pódia a zamířil do první řady, kde se představil čtyřem členům Mercedovy rodiny a podal si s nimi ruce. Záhy si uvědomil, že mu Mercedovi rozumí jen velmi málo. Přivolał tedy k sobě Sotovou a požádal ji, ať s nimi dohodne schůzku v nejbližší možné době. Chtěl s nimi mluvit, ale ne před novináři.

Vzdálil se a sledoval, jak se Sotová pouští do práce. V tu chvíli k němu přistoupil DeSimone a informoval ho, že s ním chce ve své kanceláři mluvit náčelník. Bosch tedy vyšel z mediálního sálu a zamířil k výtahům v naději, že ještě dostihne náčelníka a jeho doprovod. Bylo však pozdě. Do devátého patra tedy vyjel následujícím výtahem a sekretářka ho bryskně uvedla do náčelníkovy vnitřní svatyně. Malins už seděl za stolem a čekal. Zeyas ani jeho stratég nebyli nikde k vidění.

„Promiň, Harry, že jsem tě tam vystrčil. Víím, žes tyhle týjátry nikdy neměl rád.“

„Nevadí. Asi se to muselo udělat.“

„Tenhle případ opravdu potřebujeme vyřešit. Udělej maximum.“

HOŘÍCÍ POKOJ

„Jako pokaždé.“

„Proto jsem Crowderovi řekl, ať zavolá tobě.“

Bosch přikývl. Nebyl si jistý, jestli má náčelníkovi poděkovat, že ho spráhl s úplnou začátečnicí a přidělil jim případ zatížený politickými souvislostmi a vysokým rizikem nezdaru.

„Měl bych vědět ještě něco, náčelníku?“

Malins sklopil oči a chvíli si prohlížel psací podložku. Nakonec sebral vizitku a podal ji přes stůl Boschovi. Ten ji přijal a přečetl si ji. Stálo na ní jméno a telefonní číslo Connora Spivaka.

„To je ten starostův muž. Informuj ho o vývoji vyšetřování.“

„Chtěl jsi říct exstarostův muž, ne?“

Malins se na něj zadíval, jako by mu chtěl sdělit, že na hlouposti nemá čas.

„Prostě je informuj.“

Bosch si vsunul vizitku do kapsy košile. Věděl, že bude Spivaka o průběhu vyšetřování informovat co nejdříve. Náčelník to pravděpodobně věděl taky.

„Takže ty mě máš za gorilu, jo?“ prohodil Harry.

Náčelník se usmál.

„Neurážej se, Harry. To jsem myslel jako lichotku. Stříbrohřbetý samec gorily má ve smečce největší slovo. A taky nejvíc zkušeností. Viděl jsem jeden dokument na National Geographic – proto vím, že se gorilí samci dělí na stříbrohřbeté a černohřbeté.“

Bosch přikývl.

„To je dobré vědět.“

KAPITOLA 5

Po tiskové konferenci se sešli v kanceláři kapitána Crowdera: Bosch, Sotová, Crowder a poručík Winslow Samuels, který byl na oddělení otevřených nevyřešených případů druhým nejvýše postaveným policistou. Bosch je informoval o zjištěních kriminalistické laboratoře a zejména o faktu, že Merced byl zastřelen ranou z pušky – během deseti let vyšetřování nebyla tato informace známá. Zároveň velitelům vysvětlil, že by to prozatím rád udržel v tajnosti. Crowder i Samuels souhlasili.

„Takže kterým směrem se teď vydáte?“ zeptal se Crowder.

„Ta puška všechno mění,“ odpověděl Bosch. „Střelba z projíždějícího auta? Z pušky? Nepravděpodobné. Zbloudilá kulka odněkud ze sousedství? Možná. Ale ta puška nám otevírá nové varianty.“

„No, a taky nás dostává mimo protokol,“ prohlásil Samuels. „Nemáme magickou trojku, nemáme případ. Měli bychom to předat speciálnímu oddělení vražd, ať se tím zabývají oni.“

Jejich oddělení se při vyšetřování odložených přípa-

HOŘÍCÍ POKOJ

dů řídilo přesně vymezeným protokolem. Ten podmiňoval obnovení vyšetřování nálezem nových důkazů, na které se obvykle přišlo díky aplikaci nejnovějších kriminalistických technologií na staré případy a díky průběžnému rozšiřování národních databází DNA, balistických dat a otisků prstů. Toto byly tři hlavní zdroje důkazů. Magická trojka. Pokud se v těchto databázích nenašla shoda, pak se daný případ nepokládal za životaschopný a obvykle se vrátil do archivu.

Podle protokolu tam měl putovat i Mercedův případ, poněvadž kulka vytažená z těla oběti nenašla shodu v národní balistické databázi. A přestože se podařilo identifikovat typ a model zbraně, na obnovení vyšetřování to obvykle nestačilo. Vzhledem k mediální pozornosti a politickým souvislostem případu, nemluvě o zájmu policejního náčelníka, však nebylo pochyb o tom, že vyšetřování poběží dál. Samuels nicméně naznačoval, že by ho měl řešit někdo jiný než Bosch se Sotovou nebo kdokoliv z oddělení otevřených nevyřešených případů. Poručík zastával funkci, které se přezdívalo „dráb“ – byl zodpovědný za statistiky objasněnosti a musel dbát na to, aby náklady na provoz oddělení zhruba odpovídaly počtu vyřešených případů. Rozhodně si nepřál, aby se některý z jeho týmů utopil v bažině vyšetřování, které je přede-
dem beznadějně.

„Chci si to nechat,“ řekl Bosch a pohlédl na Crowdera. „Náčelník nám to přidělil, takže si to necháme.“

„Pokud jsem správně počítal, tak máš šestnáct otevřených spisů, Boschi,“ namítl Samuels.

„Všechny čekají na výsledky z laboratoří. Zatímco v tomhle případě se něco hýbe. Ta puška je první nová stopa za deset let. Odpíchněme se od ní. A jestli nám mezitím něco pošlou k ostatním případům, tak se k nim zase vrátíme.“

MICHAEL CONNELLY

„A krom toho jsme zrovna přišli z tiskovky,“ dodala rychle Sotová. „Jak by to vypadalo, kdyby nám dneska přidělili případ, a my ho zítra přehráli na někoho jiného?“

Crowder zamyšleně pokýval hlavou. Boschovi se tenhle argument líbil, ale Sotová si zřejmě neuvědomila, že si zahrává s ohněm – že se prochází před odjištěnou brokovnicí, kterou drží v ruce Samuels. Později by za to mohla zaplatit.

„Prozatím to necháme, jak to je,“ rozhodl Crowder. „Začnete na tom pracovat a za osmačtyřicet hodin se zase sejdem. Já pošlu zprávu náčelníkovi a rozhodneme se, jestli si ten případ necháme.“

„Tohle není vychladlý případ,“ trval na svém Samuels. „Ten chlap umřel včera.“

„Pozitíří to proberem,“ ukončil diskusi Crowder.

Bosch přikývl. Tohle byla první věc, kterou chtěl slyšet – že jim se Sotovou tenhle případ zůstane, přinejmenším ještě dva dny. Zároveň to však nebyla jediná věc.

„A co když nám začnou drncet telefony kvůli té odměně vypsané bývalým starostou?“ zeptal se. „Pomůže nám s tím někdo?“

„To bylo jen opičkování pro veřejnost,“ prohlásil Crowder. „Kandiduje na guvernéra.“

„To je jedno,“ namítl Bosch. „Lidi budou volat stejně a my nemůžem trčet celý den na telefonu.“

Crowder se podíval na Samuelse, který zavrtěl hlavou.

„Všichni mají rozdělané případy,“ pronesl v narážce na ostatní týmy na oddělení. „A vy dva jste teď navíc vypadli z rotace. Nevidím způsob, jak bych na tohle mohl vyčlenit někoho dalšího.“

Ztráta Bosche se Sotovou na neurčitou dobu byla pro

HOŘÍCÍ POKOJ

Samuele ještě jakž takž stravitelná. Rozhodně však nebyl ochoten vyčlenit další detektivy jen na to, aby zvedali telefony a reagovali na tipy občanů.

Bosch toto zamítnutí očekával a zároveň věděl, že by se mu to mohlo hodit, až budou někdy se Sotovou žádat o něco jiného. Crowderův styl řízení stál na principu „dávej, ber“ a připomínka, že jejich poslední požadavek odmítl, by mohla vychýlit mísky vah na jejich stranu.

„A je tu další věc,“ pokračoval Samuels. „Byl tenhle Mercedes vůbec americký občan?“

Bosch se na něj před odpovědí zadíval. Sotová toho využila.

„Proč?“ zeptala se. „Záleží na tom?“

Šla rovnou na dřev. Pokud Samuels naznačoval, že odmítá vyčlenit na vyšetřování další lidi, protože oběť nebyla americký občan, pak to chtěla slyšet přímo. Boschovi se líbilo, že tuto otázku položila. Než však Samuels stačil odpovědět, ukončil výměnu názorů Crowder.

„Uvidím, co se dá dělat,“ prohlásil. „Možná by nám sem mohli poslat některou slečnu z úřadu náčelníka, aby pár dní zvedala telefony ona. Stejně přemýšlím, že náčelníka požádám o výpomoc s běžným telefonním provozem. Zjistím, co a jak, a dám vám vědět. Musím říct, že po všem, co Zeyas v tomhle policejním sboru napáchal, by mi vůbec nevadilo, kdyby musel těch padesát táců vypláznout.“

„Moje řeč,“ poznamenal Bosch.

Byla to pravda. Když Zeyas působil ve funkci starosty, rozhodně se nedal označit za přítele LAPD. V radě měl navíc přízvukující většinu, která dělala jeho politiku a schvalovala jeho požadavky. Během osmi let, kdy tato skupina řídila

MICHAEL CONNELLY

město, opakovaně snižovala rozpočet na přesčasy a zaujímal nekompromisní postoj i k nejmírnějším návrhům na zvýšení mezd pro devět tisíc členů Losangeleského policejního sboru.

Bosch poznal, že schůzka skončila. Vstal a Sotová ho následovala. Samuels zůstal sedět. Chtěl po jejich odchodu ještě probrat některé věci s kapitánem.

„Pozítří si promluvíme, Harry,“ řekl Crowder.

„Jasně.“

Bosch se Sotovou se vrátili do kukaně, kde měli stoly přiřazené k pravé a levé přičce, takže seděli zády k sobě. Toto uspořádání zůstalo v kukani z doby, kdy Bosch pracoval s předchozím parťákem Davem Chu. Tehdy to fungovalo dobře, protože Chu byl ostřílený vyšetřovatel a nepotřeboval, aby na něj Bosch dohlížel. Sotová však měla do ostřílenosti daleko, a tak Bosch požádal o změnu uspořádání kukaně tak, aby byly oba stoly přiřazené čelem k sobě. Svůj požadavek vznesl hned první týden po nástupu Sotové a stále čekal na jeho vyřízení.

Na Boschově stole leželo pouzdro od vihuely, krabice s důkazy a šanony, které si sem odložili před odchodem na tiskovou konferenci. Bosch se od návštěvy policejní stanice v Hollenbecku nemohl dočkat, až krabici otevře a plně se ponoří do případu. Ani si nesedal a rovnou přeřezal nožem červenou pásku. Na krabici nebyla nálepka s uvedením dat a osob, které s důkazy manipulovaly, takže Bosch netušil, kdy Rojas s Rodriguezem zapečetili krabici páskou.

„Líbilo se mi, cos tam řekla,“ oslovil Sotovou. „Že si ten případ necháme.“

„To přece bylo jasné,“ odpověděla Sotová. „Proč chtěl Samuels podle tebe vědět, jestli byl Merced americký občan?“

HOŘÍCÍ POKOJ

„Protože je to byrokrat. Stará se jen o statistiky a chce, aby co nejvíc lidí pracovalo na co nejvíc případech, protože to vede k lepším statistikám. Chtěl by, abychom se vykašlali na celého Merceda a radši si vzali nějaký lehčí případ.“

„Znamená to, že jestli Merced neměl občanství, tak se nebude započítávat do statistik a my máme radši řešit jiný případ?“

Bosch zvedl oči od krabice a podíval se na Sotovou.

„Politika,“ pronesl. „Vítej na vraždách.“

Otevřel krabici a s překvapením zjistil, že toho obsahuje velmi málo. Vytáhl dvě hromádky obalů od DVD stažených gumičkami, odložil je stranou a vyňal z krabice zkrvavené svršky zabalené v jednotlivých sáčcích. Byl to tradiční úbor pro hráče mariachi, který měl Merced v době střelby na sobě.

„Hajzl jeden,“ ulevil si Bosch.

„Cože?“ zeptala se Sotová.

Harry zvedl hnědý papírový sáček obsahující bílou hleňu se zaschlou krví.

„To je Mercedova košile,“ řekl. „V době střelby ji měl na sobě.“

Podal sáček parťačce, ta ho oběma rukama uchopila a nakoukla do něj.

„Jasně,“ řekla. „A dál?“

„No, zatím toho o případu moc nevím, protože jsme se ještě nedívali do spisů, ale pamatuju si, že když tehdy Zeyas kandidoval na starostu, na všech předvolebních shromážděních ukazoval Merceda na vozíku. A Merced měl někdy na sobě zkrvavenou košili, kterou měl údajně toho dne na sobě.“

Sotová neskrývala šok, že se její hrdina Zeyas snížil

MICHAEL CONNELLY

k tomu, aby ve snaze získat si sympatie a hlasy vědomě podváděl veřejnost.

„Tohle je tak *ubohé*.“

Bosch měl už dlouho ke všem politikům cynický postoj. Zároveň se však trochu styděl za to, že bere Sotové iluze.

„No, on o tom nejspíš ani nevěděl,“ podotkl. „Víš, jak byl na tiskovce ten chlap jménem Spivak, který pro něj pracuje? Tak ten se v městské politice pohybuje od nepaměti a je to přesně ten typ chlapa, který by mohl něco takového upéct a neobtěžovat kandidáta s detaily. Je to ryzí žoldák.“

Sotová beze slova vrátila sáček s košilí Boschovi. Ten ho položil na stůl k ostatním svrškům a znovu se podíval do krabice. Úplně na dně ležela hromádka fotografií pořízených na místě činu a jinak nic. Bosch pocítil zklamání, že vyšetřování přineslo tak málo fyzických důkazů.

„To je všechno,“ oznámil. „Víc toho neschrastili.“

„To mě mrzí,“ řekla Sotová.

„Co tě mrzí? Ty za to nemůžeš.“

Bosch sebral jednu hromádku DVD a sňal z nich gumovou pásku. Obalů bylo celkem šest a všechny byly označené jmény, daty a událostmi. Jednalo se o čtyři svatby a dvě oslavy narozenin, přičemž všechny akce kromě jedné se konaly před střílbou na Mariachi Plaza.

„To jsou zřejmě videa, na kterých Mercedova kapela hraje na svatbách a dalších akcích,“ poznamenal Bosch.

Sundal pásku z druhé hromádky a na každém z trojice obalů našel jiné označení.

MOST NA 1. ULICI

MARIACHI SUPPLIES & MUSIC

POQUITO PEDRO'S

HOŘÍCÍ POKOJ

„Poquito Pedro’s,“ přečetl Bosch nahlas.

„U malého Petra,“ řekla Sotová.

Bosch se na ni podíval.

„Promiň,“ dodala rychle. „Ty to asi víš.“

„Přestaň se mi co pět minut omlouvat. Tohle zřejmě budou záznamy z kamer zabírajících náměstí. Poquito Pedro’s je název jedné restaurace půl bloku od náměstí – všiml jsem si jí, když jsme tamtudy dneska projížděli – a na most na První ulici se před časem vrátily kamery, aby se zastavily sebevraždy.“

„Jaké sebevraždy?“

„Zhruba před deseti nebo dvanácti lety skočila nějaká holka z mostu do betonového říčního koryta. A vzápětí měla hromadu následovníků. Jiných mladých lidí. Je to zvláštní, jako by sebevražda byla nakažlivá. A tak dopravní odbor instaloval na most kamery, aby ho mohli monitorovat v komunikačním centru, kde mají záběry na všechna oblíbená místa sebevrahů. Když se jim zdá, že někdo sbírá odvahu skočit, rychle tam někoho pošlou a pokusí se mu v tom zabránit.“

Sotová přikývla.

„Budem se na to muset podívat,“ řekl Bosch.

„Teď?“ zeptala se Sotová.

„Až se k tomu dostaneme. Nejdřív si musíme přečíst vyšetřovací spisy. To je vždycky základ.“

„Jak si je chceš rozdělit?“

„Nijak. Oba se musíme seznámit se všemi aspekty případu. Přečteme si všechno – včetně složky s tipy občanů. Ale když si necháme pořídit kopii, ztratíme týden čekáním. Takže se do toho pusť jako první a já zatím zajedu do labiny a vyzvednu kulku a Chungovu zprávu. Než se vrátím, ty už třeba budeš číst druhou složku a já si vezmu první.“

MICHAEL CONNELLY

„Ne, možná bys měl začít ty, protože já mám v jednu svoji schůzku. Takže bych mohla zajet do labiny pro kulku, pak někde koupit oběd a rovnou zajet do čínské čtvrti. Než přijedu, ty už budeš u druhé složky.“

Bosch přikývl. Líbila se mu představa, že se může okamžitě ponořit do vyšetřovacího spisu. Výrazem „moje schůzka“ měla Sotová na mysli terapie s policejní psychologkou, na které každý týden jezdila do Centra behaviorálních věd v čínské čtvrti. Protože se zúčastnila přestřelky s oběťmi na životech – v tomto případě šlo o jejího parťáka a dva střelce –, musela během prvního roku po incidentu povinně absolvovat psychologické testy a terapii zaměřenou na posttraumatický stres.

„To zní dobře.“

Bosch odsunul dvě hromádky s DVD na okraj stolu a vrátil sáčky s oblečením do krabice s důkazy. Tu pak položil na podlahu za svoji židli a zaměřil pozornost na pouzdro. Než ho však otevřel, pečlivě si prohlédl všechny nálepky na horní straně. Naznačovaly, že Merced býval kočujícím hudebníkem s mnoha zastávkami napříč celým Central Valley až do Sacramenta a pak na jih do různých koutů Mexika. Nechyběly ani nálepky z amerických příhraničních měst v Arizoně, Novém Mexiku a Texasu.

Konečně Bosch otevřel pouzdro a prohlédl si vihuelu. Vnitřek pouzdra byl vystlaný fialovým sametem. Bosch opatrně vytáhl nástroj, uchopil ho za krk a otočil tak, aby viděl otvor, jímž kulka vzadu vylétla ven. Otvor byl větší než vstřel na přední straně, protože se kulka při prvním nárazu zploštila.

Bosch si přiložil vihuelu k tělu jako hudebník a zkontroloval, v jaké poloze je díra po kulce vůči jeho tělu.

„Šoupni tam ‚Stairway to Heaven‘, Harry.“

HOŘÍCÍ POKOJ

Bosch se podíval do vedlejší kukaně. Žádost přišla od Tima Marcii, který byl šprýmařem oddělení.

„To není můj styl,“ reagoval Bosch.

Podle zprávy v *Timesech*, kterou dnes ráno četl, seděl Merced v době, kdy ho zasáhla kulka, na piknikovém stole. Bosch se tedy posadil na vlastní pracovní stůl a opřel si nástroj o stehno. Přejel přes všechny struny najednou a znovu zkontroloval polohu těla vůči dvěma otvorům – vstřelu a výstřelu.

„Až vyzvedneš od Chunga ty věci, zajdi na balistické a zeptej se, jestli by nás někdo mohl zítra čekat na Mariachi Plaza s trajektoriální sadou.“

Sotová přikývla.

„Zařídím. Co je to trajektoriální sada?“

„Trubičky a lasery.“

Bosch znovu hrábl do strun.

„Máme k dispozici tyhle dva průstřely a taky víme, kam se kulka Mercedovi zavrtila. Jestli dokážeme upřesnit, kde a v jaké poloze seděl, získáme lepší představu o tom, odkud kulka vyšla. Když už teď víme, že vrah střílel z pušky, zřejmě budeme hledat nějaké vyvýšené místo.“

„Nemyslíš, že to už udělali Rojas s Rodriguezem?“

„Jestli si mysleli, že šlo o zbraň s krátkou hlavní nebo že pachatel střílel z projíždějícího auta, tak ne. Jak už jsem řekl kapitánovi, ta puška všechno mění. Znamená to totiž, že pravděpodobně nešlo o náhodný výstřel. Projíždějící auto můžeme vyloučit úplně a ani gangy s tím nemusí mít nic společného. Začneme od píky a ze všeho nejdřív zjistíme, odkud ta kulka přilétla.“

„Jasně.“

„Fajn. Uvidíme se, až přijedeš z čínské čtvrti.“

KAPITOLA 6

Vyšetřovací spisy vždy Boschovi prozradily spoustu věcí nejen o případu, ale i o vyšetřujících detektivech a jejich způsobu práce. Známkou kvalitního vyšetřování byly úplné a vyčerpávající souhrny, čitelné poznámky a logická souseřnost zpráv a protokolů. Bosch taky věděl, že si většina vyšetřujících párů rozděluje práci. V mnoha případech měl jeden vyšetřovatel na starosti kompletní spisovou agendu, protože měl lepší cit pro psané slovo nebo to zkrátka lépe vyhovovalo jeho povaze. V podstatě to bylo stejné jako dělení práce na fyzickou a duševní. Bosch se odjakživa snažil vyhýbat papírování. Pokaždé se mu to však nepodařilo, a kdykoliv zůstala dokumentace případu na něm, snažil se věnovat velkou pozornost detailům.

Bosch brzy zjistil, že v partnerství Rojase s Rodriguezem spočívalo těžiště spisové práce na posledně jmenovaném. Jeho podpis figuroval téměř na všech dokumentech, což mohlo vysvětlovat, proč nesl tak nelibě, že jim byl případ odebrán. Jeho souhrny byly hutné a vyčerpávající. Žádná po-

HOŘÍCÍ POKOJ

licažtská hatmatilka, žádná heslovitá zkratkovitost. Když zapisoval výpovědi svědků, dařilo se mu vystihnout nejen samotný obsah výslechu, ale i osobnost svědka. Boschovi to hodně pomohlo, ale zároveň si při čtení spisu uvědomil, že během konfrontace v Hollenbecku odhadl Rodrigueze s Rojasem špatně. Rodriguez byl našťvaný, protože mu na případu záleželo, zatímco Rojas parťákův bytostný zápal nesdílel. Pro Bosche to znamenalo, že si bude muset najít cestu k Rodriguezovi a překonat jeho vztek. To on byl bránou do případu.

Základní fakta byla obsažena na prvních stránkách modré složky, které se říkalo vyšetřovací spis. Teprve od včerejška však byla předmětem vyšetřování vražda. Zpráva o incidentu datovaná 10. dubna 2004 obsahovala „co, kdo, kdy, kde a jak“ a představovala ústřední dokument v případě.

Orlando Merced a tři další hudebníci z jeho kapely dokončili toho dne zakázku o něco dříve; byla to oslava patnáctých narozenin jedné dívky, kterou její rodiče pořádali na ostrově uprostřed jezera v Echo Parku. Byla sobota – pro hudebníky nejlukrativnější den –, a tak se kapela vrátila dodávkou zpátky na Mariachi Plaza v naději, že ještě urve nějakou večerní zakázku. Náměstí bylo plné jiných hudebníků, kteří rovněž doufali, že si je někdo objedná. Čtyři členové Los Reyes Jalisco si našli místo u piknikového stolu na východní straně náměstí, vytáhli nástroje a dali se do hraní, při němž se v souladu s tradicí hudebně trumfovali s ostatními kapelami. Hudba zněla tak hlasitě, že jen velmi málo lidí na náměstí slyšelo výstřel. Ti, kdo ho slyšeli, vesměs uváděli, že přišel ze západní strany trojúhelníkového náměstí, kde ho ohraničuje Boyle Avenue. Podle jedné zprávy, kterou po protřídění

MICHAEL CONNELLY

svědeckých výpovědí sepsal Rodriguez, seděl Merced na betonovém stole a nohy měl položené na lavici. Jeho kolegové výstřel neslyšeli a nevšimli si, že Merceda zasáhla kulka – registrovali to až ve chvíli, kdy se Merced skácel ze stolu na zem. V 16.11 zavolal jeden z hudebníků na tísňovou linku.

Protože někteří lidé výstřel slyšeli a jiní ne, bylo dění na náměstí označeno ve zprávách jako chaotické. Ti, kdo výstřel slyšeli nebo viděli Merceda klesat k zemi, propadli panice a prchali do úkrytu. Ti, kteří netušili, co se děje, byli zmatení. Někteří se přidali k prchajícím, jiní se točili jako na obrtlíku a zjišťovali, co se děje. Vyšetřování neodhalilo žádného svědka, který by viděl, jak střelec pálí z projíždějícího auta nebo ze stoje. Rovněž na videozáznamech se nepodařilo rozpoznat žádného člověka prchajícího z místa činu, avšak řada svědků se shodla na tom, že výstřel přišel ze strany ohraničené Boyle Avenue.

North Boyle Avenue byla hlavní dopravní tepnou v oblasti Boyle Heights a zároveň protínala srdce území ovládaného početným a násilným hispánským gangem White Fence. Gang si dal název podle bílého plaňkového plotu, který se táhl kolem kostela La Purisima, a jeho kořeny sahaly do 30. let 20. století, kdy vznikl z tamního farního společenství. Název se vyvinul až v následujících desetiletích a postupně se stal symbolem dělicí čáry mezi bílou anglosaskou mocenskou elitou a hispánskými obyvateli východního Los Angeles – mezi bohatými lidmi a těmi, kdo jim uklízeli v domech a sekali jim trávníky. Etnická hrdost a solidarita později ustoupily do pozadí a White Fence se stal jedním z nejnásilnějších a nejobávanějších gangů ve městě, který často vykořisťoval i vlastní hispánskou komunitu. Téměř všechny zdi

HOŘÍCÍ POKOJ

a rovné povrchy na Mariachi Plaza byly označeny graffiti WF. Oddělení pro vyšetřování gangů mělo podezření, že členové WF pravidelně vybírají „daň“ od hudebníků, kteří na náměstí čekají na práci.

Detektivové Rodriguez a Rojas se tedy nejprve zaměřili právě na tento gang. Zadní hranici náměstí tvořila Pleasant Avenue, na kterou se odbočovalo z Boyle Avenue a o níž se vědělo, že tam bydlí několik členů tvrdého jádra White Fence. Spoluhráči Orlanda Merceda sice vyšetřovatelům tvrdili, že nemají s White Fence žádný spor a nikdo je ani neoslovil se žádostí o výpalné, avšak Rojas s Rodriguezem se přesto v prvních fázích vyšetřování soustředili na gangstery z Pleasant Avenue. V prvních dnech po střelbě bylo několik členů gangu zadrženo a vyslechnuto. Žádný jim však neposkytl informace, které by usvědčovaly kohokoliv z White Fence nebo otvíraly jiný možný motiv či důvod střelby.

Na Boyle Avenue ani Pleasant Avenue se nenašla žádná nábojnice a přesné místo výstřelu se nikdy nepodařilo stanovit. Boschovi připadalo zvláštní, že střelba přes celé náměstí, kde se v tu dobu nacházelo přes padesát lidí, nevedla k vypatrání jediného důvěryhodného svědka. Taková byla moc i děsivá pověst gangu White Fence.

Rojas a Rodriguez se zaměřili také na minulost oběti, aby se pokusili určit, zda Orlando Merced nemohl být zamýšleným cílem střelby. Jejich závěry však neobsahovaly nic, co by tomu nasvědčovalo. Vyšetřovatelům připadalo – a také to bylo později sděleno veřejnosti –, že Merced byl nahodilou a nevinnou obětí.

Netrvalo dlouho a detektivům nezbylo než začít prověřovat tipy poskytnuté občany. Z žádného se však nic nevyvrbi-

MICHAEL CONNELLY

lo. Nikdy nevznikl seznam podezřelých, ale z množství zpráv ve spisech vyplývalo, že detektivové zaměřili pozornost zejména na vysoce postaveného člena White Fence, gangstera druhé generace známého jako C. B. Gallardo. Iniciály znamenaly „Cercos Blanca“ neboli v překladu „Bílý plot“. Toto podivné jméno dal Gallardovi otec podle gangu, jemuž oba přísahali věrnost.

Rojas s Rodriguezem použili na Gallarda běžnou vyšetřovací strategii: zadrželi ho za menší delikt a pak ho dusili ohledně většího. Byli přesvědčení, že Gallardo ví, kdo střílel na Mariachi Plaza, i když on sám možná tento rozkaz nevydal. Věděli, že Gallardo provozuje na První ulici karosárnu El Puente Auto, která je ve skutečnosti černou dílnou, kde se automobily ukradené členy gangu rozebírají a prodávají po celých USA a Mexiku na náhradní díly a k sešrotování. V tomto případě spolupracovali s detektivy specializovanými na krádeže aut a deset dní po střelbě provedli na El Puente Auto razii. Gallardo byl zatčen za krádež automobilů a přechovávání zcizených věcí, když se podle identifikačních čísel různých autodílů v karosárně zjistilo, že pocházejí z automobilů ukradených ve West Side a v San Fernando Valley.

Muž, který dostal jméno podle svého gangu, však nevyměkl. I po několika hodinách výslechu zaměřeného na střelbu na Merceda odmítl Gallardo přiznat jakoukoliv účast na tomto incidentu a posléze se s detektivy odmítl bavit úplně. Nakonec se přiznal k jediné krádeži automobilu a odpykal si šestiměsíční trest ve věznici Wayside Honor Rancho.

Rodriguez ve spisu hodnotil C. B. Gallarda tak, že i nadále zůstává žhavým podezřelým. Ze zprávy vyplývalo, že motivem ke střelbě byla snaha vyvolat mezi hudebníky

HOŘÍCÍ POKOJ

ucházejícími se o práci na Mariachi Plaza strach a přimět je k ochotnějšímu placení „daně za ochranu“ gangu White Fence. Podle této hypotézy byl Merced náhodnou obětí, nic netušícím příjemcem kulky vypálené nazdařbůh na náměstí. Naposledy mluvili detektivové z Hollenbecku s Gallardem předloni, když si odpykával v San Quentinu trest za pokus o vraždu. Ale stejně jako předtím jim Gallardo nic neřekl.

Bosch stihl přečíst oba spisy dříve, než se Sotová vrátila z terapie. Přesunul tedy pozornost k diskům z důkazní krabice a postupně si je na notebooku přehrál. Začal videozáznamy s vystoupením Mercedovy kapely. Několik minut sledoval, jak Los Reyes Jalisco hrají na různých akcích pod střechou i na otevřeném prostranství, a zaměřoval se přitom hlavně na Orlanda Merceda – zajímalo ho, jak Merced hrál a jak držel nástroj. Na všech záznamech kromě jediného hrál vestoje, avšak jedna nahrávka zachycovala kapelu na pódiu během svatební hostiny, kde všichni čtyři hudebníci seděli na židličkách. Boschovi neuniklo, že si Merced nepokládá nástroj na stehno. Držel ho o něco výš a nechal ho spočívat na svém zakulaceném břiše. To bude důležité, až se budou pokoušet rekonstruovat trajektorii kulky, která mu pronikla do páteře. Museli si udělat co nejpřesnější obrázek, jak během hraní seděl a jak držel nástroj.

Jeden videozáznam byl označený datem střelby – jednalo se o nahrávku z oslavy narozenin v Echo Parku, kde Los Reyes Jalisco před incidentem na Mariachi Plaza rovněž hráli. Zatímco většinu ostatních nahrávek zhlédl Bosch v režimu zrychleného přehrávání, na tento záznam se podíval důkladně, protože doufal, že si na něm všimne něčeho, co mu poskytne stopu osvětlující pozdější události. Samozřejmě věděl,

MICHAEL CONNELLY

že Rojas s Rodriguezem bezpochyby učinili totéž, ale přesto se nedal odradit. Už proto, že sám sobě jako vyšetřovateli věřil a byl přesvědčený, že dokáže postřehnout věci, které jiným unikají. Věděl, že je to trochu egoistický názor, ale tahle práce si zdravé ego žádala. Člověk zkrátka musel věřit, že je bystřejší, drsnější, statečnější a odolnější než neznámý člověk, kterého se snažil vypátrat. A při práci na odložených případech musel mít stejnou víru i ve vztahu k detektivům, kteří na případu pracovali před ním. Pokud ji neměl, byl ztracený. Doufal, že v posledním roce své kariéry dokáže Sotové vštípit právě tento přístup k policejní misi.

Videozáznam z Echoparku zachycoval spokojenou rodinu během oslav dceřiných patnáctých narozenin. Slavnosti se účastnila řada přátel a rodinných příslušníků a piknikové stoly byly plné tradičních pokrmů a dárků. Dívka v centru pozornosti měla bílé šaty a ve vlasech korunku s číslovkou patnáct. Vedle sebe měla čestný doprovod čítající šest dalších dívek. Na oslavě se tančilo a skupina hrála skladby, o nichž Bosch předpokládal, že jsou pro tento typ oslavy obvyklé. V jednom okamžiku provedli dívčini rodiče dva tradiční obřady: nejprve matka darovala dceři „poslední panenku“, což mělo symbolizovat konec dětství, a pak ji otec přezul ze sandálků do střevíců na vysokém podpatku, které symbolizovaly začátek ženství.

Z videozáznamu doslova tryskala láska a dojemnost. Boschovy myšlenky proto chtě nechtě zabloudily od případu k jeho vlastní dceři. Neustále se ve vztahu k ní potýkal s výčitkami svědomí. Vychovával ji jako otec-samoživitel, ale vzhledem k náročnosti své práce byl většinu času nepřítomný. Jeho dceři dnes bylo sedmnáct a žádnou velkou narozeni-

HOŘÍCÍ POKOJ

novou hostinu neměla. Bosch pro ni nedokázal zorganizovat nic jiného než oslavu ve dvou. Když tedy sledoval hostinu v Echo Parku, připomněl si, v kolika ohledech jako otec selhává, a sevřelo se mu hrdlo.

Nakonec videozáznam vypnul. Neviděl na něm nic, co by ho zarazilo nebo co by mohlo jakkoliv souviset se střelbou, k níž došlo o pouhých pár hodin později. Merced a jeho hudebníci byli profesionálové a nemíchali se mezi slavicí hosty. Kamera je zabrala jen vzácně, ale několikrát byli vidět v pozadí jiného dění. Bosch vysunul disk z mechaniky a přesunul se ke druhé hromádce DVD.

Tyto disky obsahovaly záznamy z bezpečnostních kamer rozmístěných v okolí náměstí. Kamery bohužel nebyly orientované přímo na náměstí a tamní dění zachycovaly jen okrajově. K Boschovu překvapení však hned první zrnitá nahrávka zachytila na dálku Mercedovo postřelení. Pokud bylo Harrymu známo, tato nahrávka se nikdy nedostala na veřejnost. Pocházela z kamery umístěné uvnitř prodejny hudebnin a potřeb pro hráče mariachi, která se nacházela na protější straně První ulice. Kamera sledovala dění z horního rohu prodejny a jejím hlavním úkolem bylo zaznamenávat krádeže a odrazovat od nich. Přes čelní prosklenou výlohu však zabírala i První ulici a část náměstí.

Bosch posunul nahrávku zpět a několikrát si přehrál pasáž se střelbou – díval se, jak Merced drnká na nástroj a pak ho náhle kulka, která se mu zavrtala do páteře, sráží ze stolu na zem. Po několika zhlédnutích nechal Bosch záznam běžet dál a upřeně sledoval, co se na náměstí děje po střelbě. Kvůli velké vzdálenosti a nápisům na výloze byl záběr tmavý a neuplný. Bylo znát, že kamera nemá zachycovat ruch na protější straně ulice, ale interiér prodejny.